

Giảm Thọt Quá Mèo Của Ta Biến Thành Người Rồi!

Contents

Giảm Thọt Quá Mèo Của Ta Biến Thành Người Rồi!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8
12. Chương 12	8
13. Chương 13	9
14. Chương 14	10
15. Chương 15	10
16. Chương 16	11
17. Chương 17	11
18. Chương 18	12
19. Chương 19	13
20. Chương 20	13
21. Chương 21	14
22. Chương 22	15
23. Chương 23	16
24. Chương 24	16
25. Chương 25	17
26. Chương 26	18
27. Chương 27	18
28. Chương 28	19
29. Chương 29	19
30. Chương 30	20
31. Chương 31	20
32. Chương 32	21
33. Chương 33	22
34. Chương 34	22
35. Chương 35	22
36. Chương 36	23
37. Chương 37	24
38. Chương 38	24
39. Chương 39	24
40. Chương 40	25
41. Chương 41	26

42. Chương 42	26
43. Chương 43	27
44. Chương 44	27
45. Chương 45: Phiên Ngoại 1	28
46. Chương 46: Phiên Ngoại 2	28
47. Chương 47: Phiên Ngoại 3	30

Giảm Thọ Quá Mèo Của Ta Biến Thành Người Rồi!

Giới thiệu

Edit: Sa NguyênBeta: BelfranThể loại: Ảo tưởng không gian, điền văn, hiện đại không tưởng, tình hữu độc chung, nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giam-tho-qua-meo-cua-ta-bien-thanh-nguoi-roi>

1. Chương 1

Thường Nhạc năm nay hai mươi một tuổi, là công tử con nhà giàu, không có ham mê sa đoạ gì, bình thường chỉ thích ra ngoài ngắm cảnh, sau đó về nhà ngủ ngon.

Anh thuê một căn hộ đơn, còn nuôi một con mèo.

Thường Nhạc nuôi con mèo kia, toàn thân đen tuyền, hai mắt lại vàng óng. Con mèo này rất ít khi kêu to.

Nó rất thích dùng đôi mắt mèo vàng óng của nó dõi theo từng nhân vật trong màn hình tivi, chim sẻ bay ngoài cửa sổ, đèn treo tường trên trần nhà. Nó thường an tĩnh nằm dài trên ghế sa lon, tỏ ra lười biếng.

Dùng từ ngữ nhân loại mới phát minh để hình dung nó rất vừa vặn: Con mèo này, cao quý lãnh diễm cực kì.

Con mèo này đâu chỉ cao quý, nó còn có một cái tên rất khí thế.

Chủ nhân của nó gọi nó là Sữa Bò.

Mà Sữa Bò lại là mèo đực.

Sữa Bò là do tự tay Thường Nhạc nuôi, từ một trái banh lông đen bé tí trở thành một con mèo mun lớn, mặc dù phần lớn thời gian nó chỉ là một con mèo chỉ làm chuyện nó thích, hứng thú nổi lên cũng sẽ cọ vào người Thường Nhạc làm nũng như đòi anh xoa xoa. Thường Nhạc rất thương nó.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh nắng cuối tuần len lỏi qua lớp màn cửa, chiếu vào gian phòng tối đen như mực của Thường Nhạc, lung linh dị thường. Bầu không khí tràn ngập hương hoa thoang thoảng thanh tân.

Nắng sớm tốt đẹp như thế, hương hoa, cuối tuần tốt đẹp như thế, vậy mà không ai trong nhà thưởng thức.

Con người duy nhất trong nhà này, Thường Nhạc, đang vọc máy tính. Thật ra anh đang lướt weibo.

Làm một thành viên trong hội những người yêu mèo, Thường Nhạc like rất nhiều blogger hay post hình mèo đẹp, bình thường lên mạng cũng sẽ post hình mèo nhà mình.

Hôm nay Thường Nhạc cũng dạo weibo xem mấy bức ảnh mèo cùng chuyện lý thú của chúng.

Trời thu chơi đu quay V: Hảo mạnh! () tôi cũng muốn biết con mèo nhà tôi bình thường khi ở nhà sẽ làm cái gì @miêu miêu tình cầu V: Các nhà nghiên cứu gần đây đang điều tra xem “Loài mèo sẽ làm gì khi chủ nhân không ở nhà”, bọn họ lắp máy ghi hình lên vòng cổ 50 con mèo, theo dõi trong một tuần, máy sẽ ghi lại tất cả hành vi của chúng. Để cho chúng ta xem thử khi chủ nhân không có ở nhà, tụi mèo này thích làm cái gì.

Thường Nhạc lấy ngón tay xoa xoa cằm.

Lúc chủ nhân không có ở nhà, mèo của anh sẽ làm gì? Cái này có vẻ thú vị. Sữa Bò bình thường thoát nhìn cao quý lãnh diễm như vậy, không biết sẽ lên lút làm những gì nha...

Nghĩ xong liền ra tay, buổi tối hôm đó Thường Nhạc lấy hai cái máy thu hình loại đơn giản, thừa lúc Sữa Bò nằm nhòai ngoài ban công phơi nắng, anh đặt máy thu hình tại phòng khách và gian phòng của mình.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi chuẩn bị kỹ càng bữa sáng cho bảo bối mèo xong, Thường Nhạc ra cửa.

3. Chương 3

Con mèo mun Sữa Bò cũng không biết chủ nhân của nó muốn làm những gì với nó.

Sau khi chủ nhân sau ra khỏi cửa, nó vẫn như trước, hưởng dụng bữa sáng của nó, rồi ra ban công phơi nắng cho bộ lông, rồi lại vào ghế sofa ngủ, sau đó vào phòng Thường Nhạc làm loạn cái giường vốn dĩ đã rất loạn, leo lên laptop vẫn còn hơi ấm để ngủ thêm một giấc nữa, vào WC làm chuyện bí ẩn, đùa với se sẽ trên ban công, kéo dép lê của Thường Nhạc ra ngoài gầm.

Làm hết những việc này xong, Hắc Miêu vẫy đuôi, từng bước ưu nhã lần thứ hai đi vào phòng Thường Nhạc.

Nhưng lúc này nó không phải muốn tác quái trong chăn của Thường Nhạc nữa, cũng không phải muốn cọ cái laptop đã lạnh tanh kia.

4. Chương 4

Thường Nhạc ngồi trên giường của chính mình, trùm chăn xếp bằng xem video, bị Sữa Bò hoạt bát hơn nhiều so với bình thường trong video chọc cho vui vẻ.

Đoạn sau, Thường Nhạc xem mèo của anh lần thứ hai đi vào phòng.

Sau đó, trên màn hình máy tính hiện ra một màn kinh người.

Con mèo lông đen mượt kia, vốn dĩ chỉ bé như trái banh lại đột nhiên trở nên lớn hơn, bộ lông màu đen biến mất, tứ chi trở nên thon dài mạnh mẽ, hình dáng rõ ràng là một con người mà.

Trong video, mèo mun biến thành người, thân thể trần truồng đứng trong phòng Thường Nhạc, tựa hồ còn rất vụng về mà dùng hai cái chân hơi di chuyển vị trí, tuy rằng máy thu hình cho ra hình ảnh khá là nhỏ, anh vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng cơ thể đồ cường tráng thuần thực, còn có vật nam tính to đùng đoàng không hề che giấu chĩa thẳng vào ống kính máy thu hình, công khai phô trương.

Tên kia trên đầu vẫn còn hai tai mèo, phía sau còn có cái đuôi vung qua vung lại.

Thường Nhạc: “...!!!”

Sợ đến mức miệng không khép lại được.

Nam nhân do mèo mun biến thành trong video vẫn còn tiếp tục di chuyển, có lẽ là thực sự không quen với việc đi bằng hai chân, cuối cùng hần thẳng thẩn nằm úp trên giường Thường Nhạc, cánh tay chụp tới, kéo chăn của Thường Nhạc vào lồng ngực, ôm ngủ một cái, vô thức chuyển động cơ thể trong ổ chăn.

Cọ trong ổ chăn...

Cọ a cọ a...

Không lâu sau, mèo mun tên là Sữa Bò đang cuộn tròn trên ghế sofa bị Thường Nhạc hét một tiếng cho giật mình nhảy dựng lên.

5. Chương 5

Sữa Bò vẫn cảm thấy tên hầu con người của nó vốn dĩ là một đứa chộn rộn mà, nhưng nó vẫn rất thích hần, hần có làm gì ngu xuẩn đắc tội nó cũng sẽ khoan dung, bởi vì lúc hần xoa xoa nó cảm thấy vô cùng thoải mái, hần còn hầu hạ nó rất chu đáo nữa.

Chỉ có điều, người hầu của nó hôm nay đặc biệt ồn ào.

Giấc ngủ của nó bị quấy rầy, đồng thời nghe thấy Thường Nhạc rít gào, nó bèn từ trên ghế sa lông nhẹ nhàng nhảy xuống, không nhanh không chậm bước vào phòng của người hầu nhà nó.

Không biết tiểu người hầu có phải là đang xem cái thứ nhân loại gọi là phim kinh dị hay không. Người hầu nhà nó nhìn như đang sợ sệt thứ đó, làm nó có thể sẽ phải dùng móng vuốt cao quý của mình sờ sờ an ủi hần.

Mà làm Sữa Bò bất ngờ chính là, ở trong phòng, người hầu của nó quăng cái chăn nó rất khoái xuống đất, hai tay cầm laptop giơ cao, có vẻ rất muốn nhấn tâm đập bẻ.

Hắc Miêu lặng lẽ đi đến bên chân Thường Nhạc, dùng đầu cọ cọ vào mắt cá chân Thường Nhạc.

Nó nói: “Meo?” – Người hầu, mi đang làm gì?

Bình thường mèo mun vừa lên tiếng, Thường Nhạc lập tức phản ứng bằng cách xoa xoa nó. Thế nhưng, lúc này Thường Nhạc nghe thấy tiếng kêu của nó giống như là gặp quỷ vậy, sợ đến mức tuột tay quăng bẻ laptop.

Tiếng vang to đến nỗi khiến cho Thường Nhạc tỉnh táo không ít. Anh hít thở sâu một chút, ngồi xồm xuống nhìn mèo nhà anh thật gần.

“... Sữa Bò, mi... Mi có phải là...”

Mèo của Thường Nhạc cũng ngồi xồm dưới đất, con người màu vàng óng nhìn thẳng vào anh, nó còn dùng móng vuốt nhẹ nhàng vuốt gò má của anh, giống như cổ vũ anh tiếp tục nói.

“Mi... Có thể biến thành người đúng không...?”

Lúc hắc miêu giơ móng vuốt lên an ủi anh, có gì đó khiến giọng nói của Thường Nhạc run lên. Bình thường động tác của mèo nhỏ cỡ nào nhìn cũng đáng yêu, hiện tại lại sâu sắc như người biết suy nghĩ.

Trong con mắt cơ hồ vừa có chờ mong lẫn không chờ mong của Thường Nhạc, mèo nhỏ nghiêng nghiêng đầu như là đang suy nghĩ gì đó. Sau đó, Hắc Miêu từ trên mặt đất đứng lên, hai chân đứng thẳng y như trong video, lại một lần nữa, biến thành người trước mắt Thường Nhạc— — thân thể trần truồng, tứ chi kiện toàn nam tính, duy nhất khác biệt chỉ có cặp tai đầy lông và cái đuôi nhỏ, còn có cặp mắt vàng óng.

Thường Nhạc thấy tận mắt toàn bộ quá trình mèo của anh biến thành người, không muốn tin cũng chỉ có thể tin.

Mà anh vẫn là không nhận được ở trong lòng gào một câu —— giảm thọ rồi mèo của ta biến thành người rồi!!!

6. Chương 6

Sữa Bò biến hình người, thoát nhìn vóc dáng so với Thường Nhạc có cao, cũng so với Thường Nhạc khỏe mạnh hơn một chút.

Nhưng Thường Nhạc vẫn không muốn thấy một tên nam nhân trần trùng trục đi tới đi lui trong nhà mình, anh thẳng tay ném cái chăn trước đó vừa bị mình dẫm trên đất cho Sữa Bò.

“Mi... mi cầm cái này, khoác tạm vào.”

“Không muốn.” Hắc Miêu không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

Thường Nhạc nổi giận: “Khoác vào bộ chết sao! Mi bây giờ là con người! Có dây thần kinh xấu hổ không? Sao lại vác chym đi đi lại lại trước mặt người khác như không có gì vậy!” Dựa vào cái gì mà một con mèo lại có con “chym” lớn như vậy nhớ!

(T/N: biến thể thành ngữ, Nhảy như “chim” ở nơi không người)

“Ta không phải là loài người, ta là người Miêu Tinh.”

“... Ta đương nhiên biết mi là miêu tinh (yêu quái mèo), mi vốn là con mèo. Lại nói tại sao ngươi hiểu được cả ngôn ngữ mạng của con người...”

“Ta nói là ta tới từ miêu tinh (hành tinh mèo), ngươi đúng là nhân loại ngu xuẩn.” Hắc Miêu một mặt ghét bỏ, “Bất quá, xem ra ngươi hầu hạ ta tốt đến mức như vậy, ta cũng không tính toán với ngươi.”

Thường Nhạc: “...”

Cái tên khốn nạn này a, mau trả lại Sữa Bò cư tề nhà anh đây!!!

7. Chương 7

Cuối cùng, Hắc Miêu vẫn không có khoác cái chăn vào.

Thường Nhạc giờ chặn, che khuất nửa người dưới của mèo mun khỏi tầm mắt, sau đó chỉ tập trung nhìn vào cái đầu của nó. Con mèo đen này, là mèo thì là tú miêu, là người thì là sói ca.

“Mi nói mi từ miêu tinh tới... Nói đúng ra là, mi là người ngoài hành tinh?”

Hắc Miêu gật gật đầu, tán đồng anh.

Hoá ra lúc này con người vẫn không hay biết, trái đất đã bị người ngoài hành tinh xâm chiếm. Hơn nữa đám này người ngoài hành tinh này còn nhân việc nhân loại không biết mà nô dịch bọn họ...

Thường Nhạc chưa xốt gờ tay chịu thua, sau đó hỏi Sữa Bò: “Có thể nói cho ta biết có bao nhiêu mèo giống có thể biến thành người giống mi hay không? Mi là tự tay ta nuôi từ nhỏ đến lớn, cha mẹ mi cũng là người miêu tinh?”

Hắc Miêu lấy tay cào tóc: “Không nhiều, trên địa cầu hết thấy mèo đều là đồng bào của chúng ta, mà chỉ có một phần nhỏ có thể biến thành nhân loại.”

Thường Nhạc thầm thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy anh liền không cần lo lắng sau này ra đường bị mèo cọ, hay là bị nam khoả thân nữ khoả thân nhào vào ... Nhớ lại thực sự là vô cùng đáng sợ.

“Đúng rồi.” giống như Hắc Miêu bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thường Nhạc, “Mi thấy ta có thể biến thành thứ giống mi, sẽ không định ném ta đi chứ?”

Thường Nhạc chưa hề nghĩ đến chuyện này, đột nhiên nghe Hắc Miêu hỏi như thế, còn sửng sốt một lúc.

“Ta đương nhiên sẽ không làm như thế... Nhưng sao mi lại nghĩ vậy, ở trong mắt mi ta chẳng lẽ là một tên vô trách nhiệm sao?” Nói rồi Thường Nhạc nhàu lông mày.

Sữa Bò lại không để ý phản ứng của nhân loại này, ngữ khí có chút hạ: “Trước đây có một miêu tinh nhân nhỏ tuổi không khống chế được chính mình, trước mặt chủ nhân biến thành hình người, nó bị tàn nhẫn vứt bỏ. Mi có thể đoán được kết cục, nó còn rất non nớt, bị gió lạnh cùng đói bụng song song hành hạ, ngày thứ hai liền ngừng thở.”

Thường Nhạc nhìn lỗ tai Hắc Miêu rũ xuống, đáng dấp rất đáng thương, không nhịn được liền mềm mỏng nói: “Đừng lo lắng... Ta nhất định sẽ không vứt bỏ mi, mi là do ta nuôi từ một bé con tròn vo đến lớn như vậy, ta thương còn không hết đây.”

“Tên con người này coi như ngoan ngoãn.” Hắc Miêu rũ bỏ ngay bộ dáng buồn bã cô đơn, hài lòng nhào vào Thường Nhạc, như nó vẫn làm nũng khi còn là con mèo với Thường Nhạc, “Mi nếu dám có một chút ý nghĩ ném ta đi, ta liền ăn sạch mi”

Thường Nhạc còn chưa kịp tức giận trước lời nói của nó thì đã bị động tác của nó dọa sợ vãi tè rồi.

Cả người anh bị Hắc Miêu bổ nhào một cái đè lên giường, Hắc Miêu hoàn toàn không nhớ nó đang là người, vẫn còn như kiểu mèo cọ đầu vào ngực Thường Nhạc, cọ rồi cọ.

Thường Nhạc dùng sức đẩy đầu nó, giống như trình phụ che ngực mà la: “Cái con mèo khốn nạn này mau rút! Đàn ông trần trụi trực còn cọ ta!” Làm ta có phản ứng!

8. Chương 8

Thường Nhạc cầm camera của anh, đứng ở chỗ công viên nơi mọi người hay tản bộ để dễ dàng chụp khách qua đường cùng thú cưng của họ.

Một con tiểu hổ nhỏ chạy đến bên cạnh anh kêu meo meo, dùng cái đầu mềm mại của nó cà cà vào giày Thường Nhạc. Thường Nhạc bị nó thu phục, dùng camera chụp cho nó mấy bức ảnh, sau đó ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve lưng con mèo nhỏ.

Ngay sau đó những con mèo khác ở gần đó cũng bu lại, xoay vòng bên chân Thường Nhạc, meo meo kêu liên tục.

Thường Nhạc hiếm khi được nhiều mèo như vậy vây quanh, vui cười hơn hẳn định âu yếm từng con, lại nhìn thấy tụi nó đột nhiên đứng thẳng lên, miệng còn hô to “Thường Nhạc, muốn sờ sờ” “Thường Nhạc, muốn ôm một cái” sau đó tất cả đều biến thân thành nam nhân khoả thân, rung rung chym lớn đồng loạt nhào tới.

Đáng thương Thường Nhạc thân thể nhỏ bé, bị đặt ở dưới, một đồng đầu mèo cọ lên ngực hắn, cọ đến cọ đi, thập phần khó thở...

Chó chết a! Cái quỷ gì đây!

Thường Nhạc bị dọa đến đột nhiên mở mắt ra, từ trong ác mộng tỉnh lại. Nhưng cho dù tỉnh lại, trước ngực hắn cũng vẫn bị đè nặng.

Thường Nhạc dùng sức bóp cổ Hắc Miêu đang nằm trên ngực mình một phen, dùng nó phát tiết phần nộ chuyện bản thân thấy ác mộng, tóm cổ nó quăng xuống sàn, anh cũng đứng dậy bước vào phòng tắm.

9. Chương 9

Tuy rằng Sữa Bò đã nói với tiểu người hầu Thường Nhạc của nó là: “Mi nếu có ý định vứt bỏ ta, ta liền ăn tươi nuốt sống mi” như vậy, trên thực tế cũng chỉ là dọa dọa người.

Nó rất vừa ý tiểu người hầu của nó, bởi vậy, nó dành rất nhiều thời gian để quan sát Thường Nhạc.

Thường Nhạc ra ngoài không nhiều, nếu có thì thường đi lúc sáng sớm. Trước khi đi luôn chuẩn bị kỹ càng bữa sáng cho chủ nhân mèo mun, sau đó, tiểu người hầu liền mang theo cái máy tính vuông vuông của hắn ra khỏi cửa.

Hắc miêu biết trước lúc ăn cơm trưa thì tiểu người hầu nhất định sẽ trở về, bởi tiểu người hầu ngoan ngoãn của nó muốn hầu hạ nó cơm trưa mà.

Đến trưa, nó ngồi ở ban công, vừa tắm nắng, vừa nhìn tiểu người hầu của nó chậm rãi đi về. Có lúc tiểu người hầu ngẩng đầu lên, nhìn thấy nó ngồi ở trên ban công, sẽ thật vui vẻ giơ tay vẫy vẫy.

Nó sẽ làm bộ được cử chỉ ngu xuẩn có của tiểu người hầu lấy lòng.

Ngoại trừ ra khỏi nhà và hầu hạ Hắc miêu ăn cơm, Thường Nhạc còn thường hay chơi máy vi tính.

Mèo mun thiệt sự rất bất mãn với cái hộp vuông phát ra âm thanh kia, tựa hồ đều là do cái hộp đó hấp dẫn Thường Nhạc của nó.

Lúc hắc miêu còn nhỏ, Thường Nhạc nằm nghiêng trên ghế sa lon vọc con chuột máy, một túm lông đen nho nhỏ liền bò đến bên hõm cổ Thường Nhạc, dùng sức cọ cọ vào người anh, sau đó dùng đệm thịt nhỏ ở móng vuốt lay gò má Thường Nhạc, nếu như Thường Nhạc thờ ơ không động lòng, nó liền bò đến trước ngực Thường Nhạc, lăn lộn trên đó.

Sau đó Thường Nhạc sẽ không chịu nổi nữa mà vừa cười vừa rảnh tay cùng nó chơi đùa.

Sau đó Hắc miêu càng lúc càng lớn, Thường Nhạc không phải người thích rèn luyện thân thể, lồng ngực không chịu được một con mèo ở phía trên lúc nhảy lúc lăn. Tuy rằng nó rất muốn áp vào người Thường Nhạc, mà Thường Nhạc không vui, đều tự xoa tay đuổi nó.

Không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là dung túng tiểu người hầu của nó một chút rồi. Hắc miêu rộng lượng nghĩ.

Sau đó nó lại nghĩ cách khác.

Đó chính là, nửa đêm ngủ trên lồng ngực tiểu người hầu. Thường Nhạc đang ngủ sẽ không đuổi nó, hơn nữa buổi tối đặc biệt yên tĩnh, nó vùi trong ngực Thường Nhạc, có thể nghe được âm thanh tim của Thường Nhạc đập, cực kỳ hay.

Bất quá sáng ngày thứ hai, nó lại bị tiểu người hầu đuổi ra như trước.

Mèo mun không hề tức giận, nó yên lặng nhìn người hầu bò xuống giường rồi tiến vào buồng tắm.

Đúng là miêu tinh nhân không nên dung túng tiểu người hầu mà. Hắc miêu nghĩ, vô thanh vô thức chui qua cửa phòng tắm, nhìn qua khe cửa thấy tiểu người hầu của nó một tay vịn tường một tay sờ xoạc bộ phận dưới thân.

Thường Nhạc mặt có chút hồng, miệng phát ra tiếng thở đứt quãng.

Hắc miêu lặng lẽ đứng ở sau cửa xem hết toàn bộ quá trình.

10. Chương 10

Ngày khí trời cực kì tốt, Thường Nhạc cũng sẽ ôm Sữa Bò xuất môn đi dạo.

Thường Nhạc rất yêu thích công viên gần đó, nơi đó cây cỏ xanh tốt, phong cảnh cũng không tồi, còn có thể gặp được rất nhiều người mang theo súng vật đến tản bộ, sau đó bọn họ lại tiến hành các loại giao lưu.

Thường Nhạc ôm mèo mun đi tới công viên.

Hắc miêu lưỡi biếng vùi trong lồng ngực tiểu người hầu, nhìn có vẻ như vẫn chưa tỉnh.

“Tiểu Nhạc! Chào buổi sáng a!”

Nghe có người gọi tên Thường Nhạc, lỗ tai mèo của nó giật giật.

Nó nghe thấy Thường Nhạc thật cao hứng gọi to tên người đó: “Triệu đại ca! Ngày hôm nay cũng mang Đa Đa đi chơi sao?”

“Ừ, tiểu tử này ngày nào cũng phải ra ngoài, cứ nhốt ở nhà sẽ sửa diết tai chết luôn.” Cái tên Triệu đại ca kia, khẩu khí không hề có chút oán trách ngược lại là vô cùng cưng chiều, mèo mun lưỡi biếng từ trong lồng ngực Thường Nhạc thò đầu ra nhìn một chút.

Cùng lúc đó, Thường Nhạc một tay đỡ lấy hắc miêu, một tay thì lại vươn ra ngoài, yêu thích xoa xoa cái đầu nhung mềm không muốn dừng.

Đó là đầu của con husky loại hiếm đó.

Trong mắt hắc miêu, tên chó ngu đần kia đang hí mắt tận hưởng việc được tiểu người hầu của nó mát xa.

Người hầu của ta gãi người rất thoải mái đúng không, nhưng hẳn không phải người hầu của người! Trong lòng mèo mun có cảm giác khó chịu, dùng đệm thịt vỗ vỗ cằm Thường Nhạc, sau đó từ cằm mò lên, mò đến cái môi đang mỉm cười của Thường Nhạc.

“Meo ~ meo meo ~ ”

Tiểu người hầu, không cho phép người sờ con chó kia nữa.

Tiểu người hầu của nó quả nhiên thuận theo mà thu tay về, ngược lại lấy ngón tay nhẹ nhàng gãi cái cằm lông mềm mại của hắc miêu, hắc miêu bị anh làm cho thoải mái, nheo mắt lại hưởng thụ.

“Tiểu Nhạc, đây chính là mèo của em?” Triệu đại ca tò mò nhìn sang, “Oa, lông đen, đẹp nha!”

“Đó là đương nhiên.” Thường Nhạc cười híp mắt đáp lại câu ca ngợi này.

“Mèo này có thể sờ không? Nó có thể cào anh không nhỉ?” Triệu đại ca nhìn hắc miêu vui trong ngực Thường Nhạc, hưởng thụ ngón tay Thường Nhạc bằng vẻ mặt thoả mãn, trong lòng có chút ngứa.

Thường Nhạc do dự một chút, cuối cùng anh vẫn nói với Triệu đại ca: “Vẫn là đừng sờ thì hơn... Cái tên này tính tình không được tốt, cũng không thích người khác sờ.” Thường Nhạc nhớ mèo mun thật ra là người ngoài hành tinh, chắc là cũng không thích bị người khác sờ tới sờ lui.

“Được rồi.” Triệu đại ca cũng không vì thế thất vọng, hẳn vui vẻ phất tay một cái cùng Thường Nhạc nói tạm biệt.

Hắc miêu hài lòng lần thứ hai dùng đệm thịt sờ sờ cằm Thường Nhạc, coi như khen thưởng đối với hành vi từ chối của anh với Triệu đại ca.

11. Chương 11

Lúc mèo mun vẫn còn là một con mèo bé con con, Thường Nhạc đặc biệt thích nâng nhẹ nó trong lòng bàn tay anh.

Thân thể ấm áp bao một tầng lông mỏng, con người màu vàng ươm ắt, hoàn toàn tin cậy nằm ở trong lòng bàn tay anh nũng nịu, đáng đáp quả thực làm cho Thường Nhạc mềm lòng.

Sau khi đem hắc miêu về nhà, Thường Nhạc liền bắt đầu phát sầu vì việc đặt tên cho con vật nhỏ.

Hắc cầu? Cầu Cầu? tiểu Hắc? Dẫn dẫn? (trúng đôi ...)

... Vân vân, làm sao tên càng nghĩ càng quái.

Thường Nhạc lấy ngón tay đùa mèo con đói bụng kêu meo meo nha nha, vừa cho nó uống sữa bò trong cái chén nhỏ.

Đột nhiên, Thường Nhạc phúc chí tâm linh, cuối cùng cũng nghĩ ra.

Mèo nhỏ đen tuyền.

Sữa Bò màu trắng tinh.

Kiểu như một con mèo đen thui lại có một cái tên trắng bóc! Vậy gọi nó là Sữa Bò đi! Cứ như vậy là được!

Thường Nhạc nhìn mèo nhỏ dùng đầu lưỡi liếm láp sữa bò, vì linh cảm đột phát của mình mà tự mãn.

12. Chương 12

Nếu như biến thành dáng dấp nhân loại, thế giới sẽ lập tức rút lại nhỏ hơn nhiều, tầm nhìn cũng sẽ cao hơn.

Hắc miêu cảm thấy nó ngoài ý muốn yêu thích cái cảm giác này.

Bất quá điều này cũng đưa Thường Nhạc đến bi kịch.

Nói thí dụ như ——

Một buổi tối nào đó, Thường Nhạc đang vui vẻ lướt mạng, sau lưng đột nhiên có một cơ thể ấm áp dính sát vào người anh, mèo mun ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “Tiểu người hầu trung thành của ta, mau tới sờ sờ ta.” Âm thanh trầm thấp, phối hợp nội dung nghe ra rất dễ dàng khiến người có ý nghĩ kỳ quái.

Thường Nhạc mặt đỏ lên, sợ đến mức xém nữa ném con chuột đi.

Liên nói thí dụ như, Thường Nhạc ngồi trên ghế sa lon đọc sách, câu được câu không nói chuyện cùng Hắc miêu.

“Tiểu người hầu, gần đây cũng không thấy mi xem mấy loại phim kì quái kia.”

“Phim gì kia?”

“Ồ...” Hắc miêu suy nghĩ một chút, rất thành thực trả lời anh, “Chính là loại phim có hai tên đàn ông nhân loại đang giao phối đó.”

Thường Nhạc: “...” Mi còn dám lên xem phim của ta!

Rõ ràng là gay, Thường Nhạc bởi vì nguyên nhân gia trưởng, không dám tùy tiện phát sinh quan hệ qua mức giới hạn với người lạ, bình thường chỉ có thể ở nhà xem phim tự xử, thế nhưng lúc trước anh cũng không biết, hoá ra lúc mình tự xử lại bị một con mèo núp trong góc nhìn chăm chăm...

Trên thực tế, Thường Nhạc đương nhiên sẽ có phản ứng với dáng vẻ con người mạnh mẽ của hắc miêu, nhưng anh vừa nhớ tới thân thể hoàn mỹ cùng mặt đẹp trai kia thật ra là một con mèo, anh liền xù.

Phát dục với một con mèo sao, đúng là điên mà!

13. Chương 13

Thường Nhạc cố nhiên là một thanh niên giữ gìn trinh tiết thật là tốt, làm sao anh lại nuôi phải một con mèo lưu manh đến mức chẳng thèm xem trinh tiết là gì, cứ phần khởi vác chym đi muôn nơi?

Thường Nhạc thề với trời rằng Sữa Bò nhà anh vốn dĩ là một con mèo có giác ngộ tốt mà, chỉ là sau khi biến thành người lại khuyết thiếu kiến thức cơ bản của người, cứ cứ xử y chang một con mèo khiến cho anh là chủ nhân cảm thấy cực kì phiền nhiễu...

Phiền nhiễu nhất là vài lúc như ——

Lúc Thường Nhạc tắm vào buổi tối.

Anh mới lấy sữa tắm mình yêu thích ra, xoa xoa một cái chuẩn bị cọ rửa, quay người lại phát hiện ra một tên đàn ông cực kì đẹp đẽ cực kì sáng chói đứng sau lưng mình, hai con mắt của hắn còn ngang nhiên nhìn thẳng vào anh.

Thường Nhạc: “...” Có cảm giác thật sự bị cưỡng gian mà.

Bất ngờ đến mức nhất thời anh chẳng biết nên che đi hạ thân của mình, hay che ngực mình ..., suy nghĩ một chút, anh thẳng thắn bước đến, dùng tay che đi đôi mắt của hắc miêu.

Sau đó anh then quá hoá giận hét to với mèo mun: “Mi đi ra ngoài cho ta! Đi ra ngoài!”

Hay là vào buổi sáng lúc mới vừa tỉnh lại.

Thường Nhạc gần đây ngược lại rất ít cảm thấy bị nặng ngực, bởi vì mèo mun đã thay đổi cách thức gần gũi tiểu người hầu: nó biến thành người, tay dài chân dài ôm gọn người hầu của nó vào lòng.

Hơn nữa sức khoẻ của nó cũng tốt, sáng nào Thường Nhạc cũng giãy dụa thất bại.

Bởi vì anh có dùng bao nhiêu sức cũng không thể đẩy con mèo đó ra... Cọ qua cọ lại hạ thân còn cứng, thì bởi sáng nào mà hạ thân không cương cứng chứ.

... Nhưng anh lại nghĩ, anh cương với con mèo? Anh đúng là đồ xấu xa.

Thường Nhạc thăm rửa xả chính mình.

14. Chương 14

Thường Nhạc đã từng có một quãng thời gian chơi game online rất say sưa, dù không đến nỗi mất ăn mất ngủ, nhưng vẫn là chơi tới quên mất việc anh còn đang nuôi một con mèo, thời gian chơi cùng mèo hay bị mèo chọc cười liên giảm.

Buổi tối hôm ấy, Thường Nhạc đang cùng đồng đội đi pk.

Thường Nhạc đeo tai nghe, mở YY, màn hình xoay tới xoay lui nhiều cảnh trí, ngón tay gõ đùng đùng trên bàn phím, hết sức tập trung quan sát các thông số nhân vật trên màn hình, thỉnh thoảng cùng đồng đội giao lưu vài câu.

Xung quanh rất yên tĩnh, anh chỉ nghe thấy âm thanh trò chơi cùng giọng nói của đồng đội qua tai nghe.

“Mau mau đánh! Vú em chết rồi! Đối người mau! Ra đòn! Rốt cục đánh ngã bọn họ!” Bên trong tai nghe truyền ra tiếng đội trưởng hưng phấn hú hét.

Nhìn trò chơi chuyển từ quang cảnh trận đấu trở về thành bản đồ, Thường Nhạc rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vẫy vẫy hai tay hơi mỏi. Anh cười cười, vừa định nói chuyện thì đầu đã bị một vật vừa nặng vừa mềm đập vào, mặt suýt chút úp vào bàn phím.

Anh không khỏi la một tràng những âm thanh kinh ngạc.

Đồng đội bị tiếng la của Thường Nhạc làm cho sợ hết hồn, ai cũng mở mic ân cần hỏi anh chuyện gì xảy ra.

Thường Nhạc bị thứ mềm mại nặng nề kia đè đến mức không góc đầu lên được, anh đưa tay ra sau gáy tóm một cái, tóm được một quả cầu lông xù vừa mềm vừa ấm, bèn dùng cả hai tay ôm gọn nó vào ngực mình.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì... Mèo nhà anh lại phá áy mà.” Thường Nhạc vừa trả lời, vừa kéo chân trước của mèo mun lại, nhắc nó lên, thân mật hôn một cái lên trán cùng tai của nó, hắc miêu lè lưỡi liếm liếm cằm Thường Nhạc như cũng muốn đáp lễ.

Động viên mèo nhà anh xong, Thường Nhạc lại đeo tai nghe, tiếp tục vui đầu vào cuộc pk kế tiếp.

Hắc miêu hài lòng vui đầu vào lồng ngực ấm áp của người hầu mà ngủ gà ngủ gật.

15. Chương 15

Là một đứa con nhà giàu ít khi ra khỏi cửa, Thường Nhạc vẫn có sở thích riêng.

Anh không thích đi đến mấy chỗ bán hàng hiệu, anh thích đi lùng đồ secondhands hơn, cũng thích mua đồ dùng rồi về, trong nhà bày toàn đồ cũ.

Dạo này mèo của anh chẳng coi ai ra gì, cứ ngông nghênh trần truồng đi lại khắp nơi làm cho Thường Nhạc rất bất mãn. Anh quyết định mua mấy bộ quần áo cho nó, đồng thời ép nó mặc quần áo đến khi thành thói quen mới thôi.

Thường Nhạc bế Sữa Bò vẫn còn đang ngủ đặt xuống sàn nhà, tìm thước cuộn cùng vở ghi chép, sau đó vỗ nhẹ vào lưng nó rồi gọi: “Chớ ngủ nữa, Sữa Bò, dậy, biến thành người.”

Sữa Bò bất đắc dĩ dùng móng vuốt đẩy tay Thường Nhạc ra.

Thường Nhạc lần thứ hai đưa tay ôn nhu xoa xoa đường lưng cong xinh đẹp của hắc miêu, nhẹ nhàng gọi nó dậy: “Nào nào, chớ ngủ nữa.”

Lại gãi thêm mấy cái.

Hắc Hắc miêu rất cục mớ mắt, liếc chéo anh một lúc, sau đó vừa ngáp thật to vừa xoay lưng, chậm rãi ngồi dậy biến thành người.

“Lại đây, đứng thẳng lên, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích.”

Thường Nhạc giơ thước cuộn lên, vòng qua vòng lại trên người nó, sau đó ghi vào vở chép vài con số, sau đó lại đẩy nó đi đo chiều cao cùng cân nặng, cuối cùng mới xô nó ngồi xuống sô pha mà nói: “Được rồi đây, mi ngủ tiếp đi.” Ôm vở bỏ chạy về phòng.

Hắc Hắc lại biến về nguyên hình, cuộn tròn trên sô pha, trên khuôn mặt mèo của nó bất chợt nảy ra một loại thoả mãn ý tứ hàm xúc.

Lúc này ở trong phòng Thường Nhạc...

Quần lót —— mua mua mua! Áo thun —— mua mua mua! Áo sơ mi —— mua mua mua! Quần dài —— mua mua mua! Giày —— mua mua mua!

Mua mua mua!!!

16. Chương 16

Thường Nhạc tự nhận là một tên nhà giàu có học thức, tuy rằng anh vẫn chỉ là một người thất nghiệp. (T/N: theo câu “trưởng giả học làm sang”. Thường Nhạc sang rồi không cần học)

Trước giờ nếu tính tiền anh làm ra, cũng chỉ có sáu trăm đồng, là do hè năm trung học anh lén lút đến quán rượu làm thêm mười ngày mới được, cùng với mua trái phiếu nhà nước, mỗi tháng ăn chút tiền lời mà thôi.

Vì rằng kiếm không ra tiền, nên Thường Nhạc chưa bao giờ xa xỉ. Anh vì thế cảm thấy tự hào.

Trên Thường Nhạc còn có một anh trai kế thừa phụ thân gia nghiệp, cho dù anh không đi kiếm tiền, người nhà vẫn có thể nuôi nổi anh. Người trong gia đình từ trước tới nay chưa hề gây áp lực cho anh, hơn nữa còn dung túng yêu chiều anh cực kì.

Không chiều hư Thường Nhạc thành một người ăn chơi đua đòi gái gú, quả thật là phi thường.

Bởi vì trong nhà không quản, bỏ mặc anh tự do, Thường Nhạc không chịu được ngôi nhà trống trải không có một bóng người, liền không nheo hỏi xin anh trai tiền mua một căn hộ nhỏ để ở, chỉ có ngày lễ về nhà gặp mọi người.

Gia đình đối với Thường Nhạc rất tốt. Anh trai công việc thư thả sẽ tới nhà Thường Nhạc ăn bữa cơm, có lúc còn ngủ lại. Cha mẹ lúc nào cũng bận bịu, chỉ có thể nhân lúc rỗi gọi điện thoại cho Thường Nhạc để liên lạc tình cảm.

Người nhà đều biết tính hướng của Thường Nhạc, sau khi cố gắng tiếp thu, người một nhà tình cảm lại hòa hợp như lúc ban đầu.

17. Chương 17

(bắt đầu chuyển biến tình cảm, đối xứng hô)

Mèo mun cũng sắp được 1 tuổi rồi.

Thường Nhạc tính toán nó chẳng mấy chốc sẽ nghênh đón thời kỳ động dục.

Mèo dục trong thời kỳ động dục, bất kể ngày đêm khi phát xuân đều gào thét, ngứa ngáy cào nát ghế sô pha cùng ghế tựa, đất vương vãi khắp nơi trong nhà.

Thường Nhạc nghiêm túc tự hỏi, anh có muốn mang hắc miêu đi giải phẫu triệt sản hay không đây.

Vốn dĩ lúc trước không biết gì, anh sẽ không do dự đâu. Nhưng bây giờ vấn đề đã nghiêm trọng hơn nhiều, con mèo này của anh, là người ngoài hành tinh á nha... Thường Nhạc cũng không rõ, người miêu tinh có

thời kì động dục như mèo đực hay không, rồi lúc động dục có phá phách như vậy hay không. Bất quá anh nghĩ, nếu đã thuộc giống đực, chắc chắn là không muốn triệt sản rồi...

Thường Nhạc bèn trước khi phá núi phải hỏi thổ địa mà hỏi ý nó: “Lúc động dục mi sẽ đi đái lung tung đúng không?”

Sữa Bò bất mãn nhú mày lại, ngữ khí không vui: “Lẽ nào nhà mi coi ta thực sự là mèo? Người miêu tình chúng ta rõ ràng là vượt trội hơn mèo bình thường, làm sao có thể vì động dục mà làm cái hành vi kia. Hơn nữa, chúng ta có thể khống chế chính mình lúc động dục.”

“A... Vậy thì tốt.” Thường Nhạc thở phào một cái, “Ta vốn còn muốn đưa mi đi triệt sản...”

Hắc miêu trợn to đôi mắt màu vàng óng của nó, tức giận dè dặt tiểu người hầu xuống ghế sa lon, bóp chặt cổ anh: “Mi nói cái gì?!”

Thường Nhạc nắm lấy tay hắc miêu, gỡ tay nó ra.

“Khực... Khụ khụ, mau buông tay, ta sẽ bị bóp chết...”

Lực tay của mèo mun đã hơi nhẹ hơn một chút, nhưng vẫn không buông anh ra, nó dùng cả cơ thể đè lấy anh, con mắt vàng óng nhìn chăm chăm vào mặt Thường Nhạc.

Thường Nhạc bèn hô to, tha thiết cầu xin nó: “Ta biết sai rồi, biết sai rồi. Mi tha cho ta đi, van xin đó.”

Hắc miêu không hề bị lay động.

Tuy rằng Thường Nhạc đã có không gian hô hấp, nhưng bị bóp cổ vẫn rất khó chịu, anh cố gắng thở thở, lại nỗ lực làm cho mình có vẻ đáng thương một chút, ngữ khí mềm nhẹ dụ dỗ hắc miêu:

“Cầu xin cậu... Buông tôi ra, được không?”

Thường Nhạc cảm giác trọng lượng trên người biến nhẹ.

Bốn cái móng vuốt đen tuyền nhảy trên ngực anh, mèo mun nhìn xuống bộ dạng thở dốc chật vật của anh một chút, sau đó từ trên người anh nhảy xuống, không nhanh không chậm ngoắt ngoắt cái đuôi bỏ đi.

Một lúc lâu sau, mèo mun trong mắt Thường Nhạc lại trở về là một con mèo tên Sữa Bò khiến người ta yêu mến

18. Chương 18

Thường Nhạc mở rèm cửa sổ ra, tỉ mỉ nhìn chung quanh gian phòng của mình.

Cũng tới lúc thay cách bày trí rồi... Gần đây cuộc sống tương đối buồn chán, không bằng mua cái gì đó đáng yêu đem đi trưng cho khuây khoả.

Thường Nhạc vỗ tay cái đập, lúc nằm xuống giường lại nhanh tay túm con mèo bông kế bên lại mà bóp mấy cái.

Con mèo nhồi bông mập ú này mềm mại cực kỳ, bên ngoài còn một lớp lông trắng mềm mại, cái mặt mèo cực vui vẻ cũng cực ngu, cái mõng phía sau mập mập, đuôi lại mềm mại cầm rất dễ tay.

Thường Nhạc bày nó ở trên giường, có lúc để gối đầu, có lúc dùng tựa lưng, có lúc ôm đi ngủ.

Hắc miêu lại nghĩ rằng, nó đã bị kẻ thứ ba soán ngôi rồi. Cái con mèo nhìn ngốc nghếch ngu xuẩn kia hằng ngày gần gũi người hầu của nó, nó phi thường không vui.

Dưới sự dung túng của Thường Nhạc, mèo mun thường xuyên cắn đuôi mèo bông hoặc là ngoạm lỗ tai nó vùng qua vùng lại. Đương nhiên, này trong mắt Thường Nhạc, nó là đang chơi đùa cùng mèo bông thôi, cho dù là mèo ngoài hành tinh, mèo cũng vẫn là mèo a.

19. Chương 19

Sữa Bò là một người miêu tinh rất có tai cảm thụ nhạc.

Đây là do Thường Nhạc phát hiện ra trong lúc anh nghe nhạc. Mèo của anh ngồi chồm hổm ở bên cạnh, chóp đuôi nhịp trên đất theo nhạc, từng nhịp chỉnh chu.

Lúc ấy Thường Nhạc sẽ không thưởng thức nhạc nữa mà cầm lấy camera quay phim Sữa Bò.

Sữa Bò lại là một người miêu tinh có chút phô trương.

Lúc ông kính chìa vào, nó lại biểu diễn hăng hái hơn một chút, bắt quá dù mèo có phô trương thế nào, trong mắt của người yêu mèo vẫn là rất đáng yêu.

Thường Nhạc bị mèo của anh dùng bộ dáng đáng yêu cảm hoá đến mức rung động.

Từ lỗ tai tròn tròn đến đệm thịt mềm mềm, rồi cả chóp đuôi linh động, từng chi tiết nhỏ trên thân mình Sữa Bò đều là thứ làm cho Thường Nhạc thương yêu.

20. Chương 20

Anh trai chuyển phát nhanh lần thứ ba bấm chuông cửa Thường Nhạc.

Đồ của anh trai giao tới cả mấy thùng đều là quần áo Thường Nhạc mua cho mèo mun.

Thường Nhạc khui hết tất cả ra, kiểm tra chất lượng quần áo một lần, sau đó mới gọi hắc miêu lại gần.

“Ngồi xuống, tôi sẽ dạy cho cậu cách mặc quần áo.”

“Tôi không mặc.” Hắc miêu quay đầu.

“Cậu nhất định phải mặc, bằng không cả đời đừng có biến thành người nữa.” Thường Nhạc biết hắc miêu rất thích bộ dáng người của nó. Anh vỗ vỗ vai hắc miêu, còn gãi gãi cái gáy của nó để động viên, “Mặc một chút xem nào.”

Hắc miêu lão đại không vui mà dùng mũi hừ một tiếng, sau đó biệt nữ nghe theo anh.

Thường Nhạc cười híp mắt sờ sờ tóc rối trước trán của nó.

“Đến, trước tiên mặc quần lót.” Thường Nhạc đưa quần lót cho nó.

Hắc miêu không nhúc nhích, ánh mắt đặc biệt vô tội: “Tôi không biết mặc, anh giúp tôi.”

“Tôi không tin cậu chưa từng nhìn lên tôi thay quần áo!” Thường Nhạc trừng nó.

Hắc miêu vẫn là một mặt vô tội giả vờ ngây ngốc, Thường Nhạc không nói lại, bèn nhận thua, vỗ vỗ bắp chân của nó: “Được rồi được rồi, nâng chân lên.” Sau đó con mèo này vẩy vẩy đuôi, để cho tiểu người hầu mặc quần áo nhân loại cho nó.

Mèo vẫn là mèo, không quen cảm giác trói buộc khi mặc quần áo của con người, Sữa Bò không hài lòng lôi kéo cái quần đang bó vào người, ngẩng đầu lại ngoài ý muốn nhìn thấy tiểu người hầu của nó đang lộ ra biểu tình mê muội.

Điều này làm cho nó không nhịn được mà nhúu mày.

Nếu cái tên này đã yêu thích như thế, vậy chịu khó mặc một tí cũng được... Hắc miêu nghĩ, đuôi lại càng quẫy nhanh hơn.

Quả nhiên suất ca chính là suất ca, mặc gì cũng đẹp.

Hắc miêu sau khi mặc đủ áo quần đặc biệt có cảm giác như người thường, Thường Nhạc nhìn áo thun bó sát lộ lên hai vầng cơ bắp trước ngực nó, vai rộng eo nhỏ, hai chân thon dài bị quần dài bao quanh, quả thực tim đập nhanh hơn.

Cái tên này mặc quần áo vào nhìn chẳng khác gì người, làm anh xem quên mất đây thật ra là chỉ mèo ngoài hành tinh... Về ngoài này, quả thực là nam thần lý tưởng của anh mà.

21. Chương 21

Bữa ăn tối hôm nay, Thường Nhạc vốn là muốn vượt qua bằng mỳ gói.

Nhưng anh trai của Thường Nhạc lại đến làm anh phải ngừng tay.

Thường ca ca vừa tan tắm, mặc đồ Tây ngồi trong phòng khách vừa thay đổi cách trang trí thành đáng yêu của Thường Nhạc, có vẻ hoàn toàn không hợp.

“Anh hai, ăn trái cây nha, đào mật mua ở suối nước nóng, đặc biệt ngọt.” Thường Nhạc ân cần rửa mấy quả đào cho anh trai, bưng ra để lên chiếc bàn nhỏ trong phòng khách, trên người anh vẫn còn mang tạp dề, “Anh chờ một lát, em đi nấu mì ăn chung.”

“Được.” Thường ca ca đặc biệt ôn hòa nhìn em trai chạy vào nhà bếp, sau dùng tay cầm trái đào đã được rửa sạch sẽ lên ăn.

Ừm, thật là rất ngọt, mọng nước nữa.

Trong tủ lạnh chỉ còn hai trái trứng gà cùng một trái mướp, Thường Nhạc cuối cùng cũng không đụng đến chúng nó.

Anh mở gói mỳ ra, bỏ mỳ vào nước sôi trụng, sau đó lại xé gói gia vị ra cho vào, anh vốn dĩ không kén ăn mà. Đũa quấy hai lần, mỳ chín liền bưng ra, hai anh em ngồi trong phòng khách vừa tán gẫu vừa ăn bữa tối giản dị.

Hắc miêu nằm nhoài trên bàn chân trần của Thường Nhạc, thỉnh thoảng dùng đuôi vòng qua mắt cá chân thanh mảnh của anh cọ mấy cái.

Cơm nước xong xuôi, hai huynh đệ lại ngồi kề bên trên salon, vừa xem ti vi, vừa tán gẫu chút chuyện phiếm.

Thường ca ca liếc nhìn mèo mun bị ôm trên bụng Thường Nhạc còn đang ngủ gật, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, mèo của em không còn nhỏ, mang đi thiến chưa?”

Hắc miêu vừa nghe đến cái từ này, lập tức ngóc đầu dậy, sống chết nhìn chòng chọc vào Thường ca ca.

Thường Nhạc đề đầu nó xuống, dùng tay gãi gãi an ủi nó, lại mỉm cười với ca ca: “Đương nhiên làm rồi... Quảng thời gian trước đã giải phẫu, anh xem sàn nhà sạch sẽ như vậy, nó cũng rất yên tĩnh, đúng không?”

“Ừm.” Thường ca ca sờ sờ đầu em trai, “Không tuyệt dục không được, để vậy không có điều kiện chiều nó, cũng là một loại dần vật với nó.”

Thường Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ý anh cũng biết như vậy, mặc kệ mèo mun trong tay mình còn đang giãy dụa.

“Anh hai, đêm nay có ngủ lại không? Ngày mai cuối tuần rồi, trời sáng anh cũng không phải đi làm mà?” Thường Nhạc mong đợi nhìn anh trai.

Thường ca ca không phụ kỳ vọng, đáp lại: “Được, sẽ ngủ lại.” Lại dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng là hôm nay anh đột nhiên muốn đến, không mang quần áo sạch để thay...”

Thường Nhạc vừa nghe, cũng có chút lo, bắt quạ anh liếc nhìn mèo mun đang cuộn tròn trong lòng mình, nhất thời nghĩ ra cách giải quyết.

Anh trai cao hơn anh, vậy mặc tạm quần áo của Sữa Bò cũng không thành vấn đề... Cứ như vậy đi.

“Anh hai, mấy ngày trước đi lũng đồ cũ, có mua trứng vài bộ hơi lớn nên không vừa, chưa kịp đổi, vậy anh lấy mặc luôn nha.”

Chỗ Thường Nhạc ở là một căn hộ hai phòng ngủ.

Một gian bị Thường Nhạc dùng để đồ linh tinh và mấy cuốn sách ảnh ít khi đụng vào, vốn dĩ không có ai ở. Người đến ở cùng anh thường cũng chỉ có Thường ca ca, vậy cứ đơn giản ngủ chung giường cũng ổn. Anh vốn dĩ là một đứa trẻ ngoan, sẽ không nổi tà tâm với chính anh trai của mình.

Hai người thay phiên nhau tắm xong, thay quần áo xong, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền đắp riêng chăn, chen nhau trên một cái giường ngủ.

Mèo mun đứng bên cạnh giường, dùng ánh trắng cùng khả năng quan sát ban đêm cực tốt để ngắm nghía dung nhan khi ngủ của người hầu, lại thật sự bất mãn nhìn Thường ca ca chiếm cứ chỗ ngủ đáng ra là của nó, sau đó vẩy vẩy đuôi, dùng sức chen vào trong ổ chăn của Thường Nhạc.

... Thật là có chút khó thở a.

22. Chương 22

Đã từng có một buổi tối, Thường Nhạc uống một chút rượu, cả người đỏ mồ hôi, vì vậy đi tắm. Người mới vừa ngồi vào bồn tắm, liền nhìn thấy hắc miêu của anh ngoắt ngoắt cái đuôi, đáng đi ưu nhả tới bên cạnh bồn.

Thường Nhạc bị nhiệt độ cao cùng hơi nước xông đầu có chút choáng váng, chợt nhìn thấy mèo nhà mình hôm nay lại đi vào nơi có nhiều nước, anh còn ngạc nhiên đưa tay ra sờ sờ đầu nó: “Cái tên nhà mi, không phải rất ghét nước à...”

Mèo mun ngoan ngoãn dùng đỉnh đầu mềm mại mao chà xát ngón tay của anh.

Thường Nhạc lại bị mèo lấy lòng, nhất thời hứng khởi ngồi dậy, ôm luôn con mèo vào bồn tắm cùng.

“Lại đây, để ta tắm cho mi luôn.” Thường Nhạc trầm giọng, vỗ về lưng nó, lại để nó đứng trên bụng mình rồi cả hai cùng ngâm nước.

Thường Nhạc có chút hơi men, phải biết bình thường anh chắc chắn sẽ không bỏ mèo vào bồn của mình, lại cũng sẽ không cùng mèo tắm rửa, tại vì có người nói làm thế không tốt lắm.

Thường Nhạc vào lúc này, vẫn còn chưa biết nhân dạng thật của hắc miêu.

Lúc Thường Nhạc còn chưa kịp phản ứng, mèo mun này giờ vẫn đứng trên bụng anh đột nhiên chẳng thấy đâu, lại xuất hiện một bóng dáng to cao như một người đàn ông nào đó đang trèo lên người anh.

Thường Nhạc có chút mơ hồ nhìn hắc.

Nam nhân này phi thường cao to, mặt mũi tựa hồ rất đẹp đẽ.

Thường Nhạc đưa tay ấn ấn cơ ngực rắn chắc của người đó, hắc bèn cúi người, dùng sức liếm. Vừa liếm đến cần cổ Thường Nhạc, vừa dùng hai tay nắm chặt vai Thường Nhạc, ép sát anh vào thành bồn tắm.

Thường Nhạc hừ hừ hai tiếng, có chút khó chịu.

“Sữa Bò...? ... Mèo của tôi đâu... Đi đâu rồi?”

Nam nhân lại ôm lấy Thường Nhạc, lật trở người anh, để anh quỳ trong bồn tắm, sau đó đầu lưỡi của hắc liếm dọc theo gò má, xuống cổ, rồi xuống nhưng không phải là động tác ve vãn vừa hôn vừa liếm ám muội kia, mà hoàn toàn chính là có ý tứ dùng nước bọt liếm láp tắm táp cho Thường Nhạc.

...

Sáng hôm sau Thường Nhạc tỉnh lại, thấy chính mình nằm ở trên giường, hơn nữa còn được đắp chăn cẩn thận.

Chỉ là bất quá anh không mặc quần áo.

Thường Nhạc có chút đau đầu, anh xoa đầu bò dậy, mèo của anh lại cuộn tròn ngủ cạnh bên. Nghe thấy Thường Nhạc rời giường, hắc miêu lập tức giật giật lỗ tai, ngẩng cổ lên nhìn anh.

Thường Nhạc sờ sờ đầu của nó, tiếp tục quay người bước xuống giường.

... Ô, thế nào mà có cảm giác cơ thể không giống lúc bình thường cho lắm, thoát nhìn có gì khác đâu nhỉ. Là cảm giác làm sao?

Sau đó Thường Nhạc chợt nhớ lại một ít hình ảnh vụn vặt, nam nhân trong phòng tắm... Thật sự giống như mộng xuân thôi nhỉ.

Thường Nhạc đột nhiên trở lại trên giường, nhấc lên chăn nhìn một chút.

Cư nhiên không có thứ gì! ... Vậy là hôm qua anh uống rượu xong là tự đi tắm sao? Như thế nào mà chẳng nhớ gì được nhỉ. Rốt cuộc là anh lên giường ngủ vào lúc nào?

Thường Nhạc ngồi trên giường xoắn xuýt một lúc, cuối cùng vẫn là ôm quần áo đi tắm.

Mà mèo nhìn anh tiến vào buồng tắm, thần thái thoải mái lè lưỡi liếm liếm môi.

Bộ dạng như đang hồi tưởng dư vị tuyệt vời gì gì đó.

23. Chương 23

Thường Nhạc thật sự hoài nghi mèo của anh nuôi cả năm nay đã bị người ta đánh tráo con khác rồi.

Không phải lúc trước vẫn là một bé mèo con dễ cưng sao, lớn rồi sao lại lãnh đạm như vậy, bây giờ lại còn biến thành người, hơn nữa lúc ở hình dạng người còn đánh người hơn lúc trước!

Lúc Sữa Bò chỉ lớn bằng bàn tay, bước đi còn chưa vững, chân sau thường xuyên khụy xuống, đi hai bước liền ngã lăn quay, Thường Nhạc trông thấy lại cảm giác yêu không tả nổi. Nó khi đó còn thường chôn khuôn mặt nhỏ trong hai móng vuốt cũng nhỏ xíu mà ngủ, thật là bất kể tính hay ngủ đều đáng yêu chết người.

Hiện tại thế nào...

Mèo con có thể kêu meo meo đó, bước đi loạng choạng đó, bây giờ đã lớn rồi.

Hắc miêu ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, hai con mắt mèo lấp lánh tinh ranh, bộ lông đen mượt, nó hơi nâng mặt lên, tư thái cao ngạo, giống như một quốc vương cao quý.

Nó nhìn Thường Nhạc ngồi dưới đất chơi thứ đồ chơi anh mua đã lâu.

Sau đó mèo nhìn đứng lên, bốn chân nhẹ nhàng nhảy lên đầu Thường Nhạc, hai chân trước của nó còn liên tục vò vò tóc mái của anh.

Thường Nhạc: "..."

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta chơi với mi ngay đây mà! Ôi chào! Không cần bứt tóc ta!" Thường Nhạc vội vàng kéo mèo nhìn xuống ôm vào trong lồng ngực, "Được rồi bây giờ sẽ chơi với mi mà... Ấy, buông tha cho cái laptop đi mà." Ai, miêu tổ tông gần đây càng ngày càng nóng tính.

Sữa Bò được toại nguyện, xoay đầu nhè thứ đang ngoạm ra.

24. Chương 24

Bạn tốt của Thường Nhạc muốn rời khỏi thành phố một thời gian, hắn đem con mèo Bó Ngẫu hắn đang nuôi giao cho Thường Nhạc chăm sóc.

Thường Nhạc nhìn thấy mèo liền động tâm, lập tức cao hứng đáp ứng.

Thế là hôm đó Thường Nhạc liền bế con mèo tên Kate nhưng thật ra là mèo đực về nhà.

Con mèo này dung mạo rất đẹp đẽ, tính cách cũng dịu ngoan, lúc Thường Nhạc vuốt ve nó không có phản đối, trái lại còn ra vẻ cũng thích anh, trên đường Thường Nhạc ôm nó về nhà nó còn liếm liếm anh nữa.

Bó Ngẫu (Ragdoll) là giống mèo lông dài, cảm giác lúc ôm so với Sữa Bò nhà anh quả thật rất khác, cảm xúc đó làm cho Thường Nhạc nhất thời ôm Kate không muốn buông tay.

Lúc mở cửa, người đón anh là mèo mun, nó phóng một cái rồi bỏ nhào mặt anh.

Thường Nhạc: “...”

Hai tay đều ôm Kate, không thể kéo tiểu tổ tông đang cào loạn kia xuống.

Thường Nhạc trên mặt mang một con mèo, trong lồng ngực ôm một con mèo, lách cách lục cục đóng cửa, tìm đến ghế sofa, thả Kate xuống, sau đó mới cẩn trọng nhẹ nhàng kéo mèo mun ra.

Sữa Bò tức giận trèo lên cổ anh vừa ngửi ngửi vừa liếm liếm, sau đó chân vừa đạp, trèo hẳn lên vai Thường Nhạc, ép sát thân mình nhỏ vào người Thường Nhạc, trợn mắt giận dữ nhìn Kate, vừa phát ra tiếng kêu uy hiếp thê tai.

Kate vẫy vẫy đuôi nhưng to đùng, dùng móng vuốt ôm lấy tay phải Thường Nhạc, lại nhân tiện dán cái mặt dễ cưng của nó vào tay anh.

Thường Nhạc dùng tay trái vuốt lưng hắc miêu trong ngực để an ủi nó, tay phải bị con mèo lông kia nắm lấy thân mật.

Anh quả thật cảm thấy chính mình quả như bước vào thiên đường.

Bất quá anh có chút băn khoăn.

Nguyên bản Sữa Bò sẽ không có dính anh sít sao như thế, không biết có phải là vì Sữa Bò tị nạnh cùng Kate, vừa nhìn thấy Kate làm nũng với anh, nó cũng sẽ nhào qua gây sự chú ý, tỷ như giẫm cào tay anh, còn có cắn xé quần áo

Cuối cùng đến buổi tối, Thường Nhạc cùng hai con mèo náo loạn một ngày, chuẩn bị vào bếp làm bữa ăn. Nhưng đến nhà bếp anh lại phát sầu.

Bởi vậy anh lúc này đây, trước ngực đeo một con mèo lông dài mềm xèo, sau lưng công một con mèo đen dính cứng ngắc. Trên người nặng trĩu trĩu, áo sơ mi rách tung do mèo cào.

...

Thiệt là khổ mà.

25. Chương 25

Buổi tối lúc ngủ, mèo mun trước sau như một nhảy lên giường Thường Nhạc ngủ cùng. Con mèo lông dài kia nhìn Thường Nhạc, thấy anh không có ý phản đối, cũng nhún nhún móng vuốt nhảy lên.

Hắc miêu lập tức bạo phát.

Nó không thể nhịn được nữa mà biến thành hình người, nắm gáy con mèo kia đem ra khỏi phòng, nhẹ nhàng vút xuống ghế sofa. Con mèo lông dài bay thành một vòng trên không, lông tóc không tổn hao gì rơi vào ghế sofa mềm mại.

Thường Nhạc trừng nó: “Cậu làm gì thế?” Sau đó định bước xuống giường đem Kate trở về.

Sữa Bò càng tức giận hơn, mò lên người Thường Nhạc, tay dùng sức một cái, vút anh lên giường y như đã vút con mèo kia. Sau đó tự nó bò lên đè anh xuống, hai tay hai chân ôm chặt lấy, dứt khoát không thả anh ra.

Hắc miêu ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “Ngủ... Tôi không cho phép anh đi tìm nó.”

“Cậu...” mặt Thường Nhạc đỏ bừng, bất đắc dĩ, mới vừa mở miệng nói một chữ, lại bị hắc miêu cắt ngang.

“Anh là của tôi.” Nó nói.

Thường Nhạc bị một người đàn ông trần truồng ôm chặt vào lồng ngực, trên người một tầng áo ngủ mỏng tang như có như không, nhiệt độ cơ thể của con mèo kia đều truyền qua, còn có chấn động trong khoang ngực nó khi nói chuyện cũng truyền tới.

Lúc tiếng nói khàn khàn khiêu gợi vang lên bên tai, cảm giác cũng phiền tình cực kỳ.

Thường Nhạc mặt đỏ đến mức muốn xuất huyết.

Một lúc lâu sau, Thường Nhạc tìm lại được khí thế chủ nhân, đẩy cánh tay đang ôm chặt anh một cái.

“Cậu đi mặc áo ngủ vào, không thì đừng có leo lên giường của tôi. Còn nữa, tắt đèn.”

26. Chương 26

Thường ca ca lại tới dùng cơm.

Anh có vẻ yêu thích bé mèo Kate đang ở nhờ tại ngôi nhà nhỏ này, xem ra ngoại hình vui vẻ, tính cách quần người lại dễ chịu của giống mèo này rất có tác dụng an ủi những người luôn phiền muộn vì công việc như Thường ca ca.

Thường ca ca cơm nước xong, ôm ấp Kate còn đang gừ gừ, nhìn em trai anh đeo tạp dề bước vào nhà bếp rửa bát, cảm thấy phi thường thực đức. Ca ca lòng vô cùng hãnh diện thuận miệng hỏi em trai: “Nhạc Nhạc, em làm sao còn không tìm bạn trai?”

Thường Nhạc hơi ngừng lại, sau đó trả lời anh: “Còn chưa có gặp được người thích hợp, đúng rồi, anh định cùng Lộ tỷ kết hôn à?”

“Sớm thôi, chúng ta định hảo đầu năm sau cử hành hôn lễ.” Nghĩ đến bạn gái mình, Thường ca ca không nhịn được mà mỉm cười, sau đó anh nhìn thấy hắc miêu không biết từ góc nào chui ra, lắc lắc thân thể, lặng yên không một tiếng động ẩn vào nhà bếp, sau đó theo ống quần Thường Nhạc bò đến bả vai anh, “Nhạc Nhạc vẫn không chịu tìm bạn trai, không phải là chuẩn bị kết hôn với mèo luôn chứ?” Thường ca ca không nhịn được trêu ghẹo.

Thường Nhạc vừa nghe, cái đĩa trong tay suýt chút nữa rơi mất, anh phải chụp giựt mấy lần mới đỡ được, sau đó bình tĩnh lại.

“... Nói không chừng em sẽ sống chung với mèo cả đời luôn.”

Nói xong, Thường Nhạc nghiêng đầu cọ mặt với mèo mun.

Chờ ngày nào đó Sữa Bò tìm tới một con miêu tinh nhân cái khác, sau đó cùng đối phương bỏ đi, anh nhất định sẽ phải nuôi một con Bồ Ngẫu miêu, lông mềm mềm thực sự là quá dễ cưng rồi. Hắc miêu và vân vân, phiền phức quá nhiều, chịu đựng một con Sữa Bò là đủ lắm rồi.

Đương nhiên, nếu như Sữa Bò không bỏ đi, anh sẽ càng cao hứng sống cùng nó đến hết đời...

27. Chương 27

Kate tính cách dịu ngoan, nhưng lại rất dính người, nó lại hành xử khéo léo, khiến người không nổi giận đối nó. Nói thật ra, so với Sữa Bò đang trong thời gian cần quấy thì quả thật Kate đúng là tiểu thiên sứ.

Sữa Bò và Kate vẫn âm thầm tranh nhau địa vị, dù cho Kate chỉ là khách ở nhờ, Sữa Bò không hề muốn nhường tiểu người hầu của nó một chút xíu nào cả.

Cho nên khi bằng hữu của Thường Nhạc trở lại trong thành phố, đến nhà anh đón Kate về.

Thường Nhạc lấy cùi chỏ mở cửa, tay trái đeo một cục lông đen, tay phải ôm một cục lông trắng, như điều quá là bình thường mà chào bằng hữu: “Oh, my dear friend! I miss you for a long time!” Cảnh tượng này, ...có gì đó không ổn lắm.

Bằng hữu vui vẻ: “Ha ha ha, mấy ngày không gặp, cậu lại biến thành người có hai nhĩ tử lông mềm rồi.”

Sau đó bằng hữu của Thường Nhạc đem con mèo màu trắng dịu ngoan trở về nhà.

Thường Nhạc ở nhà ứng phó con mèo đen quái đản của anh.

28. Chương 28

Thường Nhạc từ khi phát hiện ra mèo tinh nhà mình mặc quần áo đẹp trai bức người liền mang chút tư tâm không thành thật.

Đạo này anh lúng sục trên mạng, thứ gì có thể đều sẽ mua ——

Âu phục, quần trang, áo triều Thanh, đồng phục cảnh sát, đồ lao động... Ừm, hình như hơi nhiều thật.

Thường Nhạc cao hứng bưng bưng kéo con mèo mun nhà anh lại, bắt nó biến thành người, hết lời năn nỉ nó thay y phục cho anh xem. Người này cũng gần điên rồi.

Cái đuôi linh hoạt của hắc miêu cuốn quanh đùi Thường Nhạc, chớp đuôi quệt quệt như tính toán gì đó. Nó liếm liếm khóe miệng, khí chất cao lãnh nói: “Muốn được hôn.”

Thường Nhạc liếc nhìn quần áo, rất bất đắc dĩ chọt một cái trên mặt Sữa Bò.

Hắc miêu nhân cơ hội liếm liếm môi anh.

Thường Nhạc chống nạnh: “VẬY BÂY GIỜ THAY QUẦN ÁO ĐƯỢC CHƯA?”

Hắc miêu liền đến gần liếm liếm, sau đó ôn nhu mỉm cười lấy lòng Thường Nhạc, đôi mắt trong veo ướt át như hồ thu.

“Trước tiên mặc cái nào?”

Thường Nhạc mừng như bắt được vàng, vội vã bắt đại người mẫu mặc thử quần trang, còn nhét vào tay nó một cây súng giả.

Sau khi cho nó mặc xong, Thường Nhạc lui về phía sau vài bước nhìn nhìn, phản ứng đầu tiên là định quỳ rạp xuống dưới khổ quần quân trang của nó, hô to “cần bắn”.

Khụ, không phải ý đó.

Sau đó Thường Nhạc bắt Sữa Bò đem âu phục tinh anh, cấm dục bác sĩ, nghiêm túc bảo an, thô lỗ công nhân hết thấy thử qua một lần.

Trong máy ảnh của anh lại nhiều thêm vài trăm pose hình.

29. Chương 29

Người muốn tổ chức sinh nhật, mèo có cần không?

Thường Nhạc nói, cần.

Mèo đại nhân nhà anh lúc này đang ngồi xõm trên bàn ăn, cúi đầu liếm láp đệm thịt của nó, chớp đuôi ngoe ngoắt nhẹ nhàng trên bàn. Mấy phút trước Thường Nhạc hứng thú quá độ liền làm cho nó mũ chớp mừng sinh nhật, rất nhanh sau đó đã bị nó cào vứt xuống.

Nón chớp mừng sinh nhật quá ngu, mèo mun biểu thị không chấp nhận.

Thường Nhạc đem ra cái bánh kem thật lớn đặt làm riêng theo hình nó, nguyên một cái bánh kem sô cô la lớn hình đầu mèo, trên còn có thể kẹo ghi chữ Happy Birthday.

Mặc dù nói mèo không thể ăn sô cô la, nhưng Sữa Bò là ngoại tinh miêu, ăn cái gì cũng được. Thường Nhạc có một lần hoảng sợ nhìn thấy nó ăn cả bao ni lon, kết quả ngược lại được chính con mèo của mình trấn an.

Hắc miêu cắn một miếng trên mặt bánh ga tô, liếm liếm môi. Nó dừng lại một lúc, sau đó bắt đầu ăn.

Thường Nhạc kéo ghế tựa ra ngồi trước bàn ăn, chống cằm thưởng thức thú ăn uống của mèo mun.

Cuối cùng bánh ga tô bị liếm hết sạch sành sanh, dính đầy miệng cùng ba cọng râu của hắc miêu toàn là sô cô la. Nó đi đến, vô tội đụng đụng miệng Thường Nhạc, đem sô cô la cọ lên môi anh. Sau đó liền lè lưỡi liếm hết sô cô la trên môi Thường Nhạc, lưu lại một vệt nước.

Thường Nhạc bị nó làm cho mặt dính đầy sô cô la nhớp nháp, sau đó lông ngắn cọ vào ngựa ngựa, cười hì hì ôm đại vương mèo nhà anh đi tắm rửa.

30. Chương 30

Sữa Bò phát hiện, khi nó biến thành hình người, Thường Nhạc tuy rằng sẽ không thân thiết ôm ấp nó, nhưng lại sẽ dùng ánh mắt hư hư thực thực có chút tình ý nhìn nó.

Như vậy làm nó vô cùng tự mãn, thời gian biến thành người cũng càng ngày càng nhiều, đương nhiên nó hiện tại có thói quen mặc quần áo rồi.

Có một hôm, mèo mun như thường ngày ngồi canh giữ ở ban công, đợi tiểu người hầu về nhà.

Ngày hôm nay thật không giống bình thường cho lắm.

Bên người tiểu người hầu Thường Nhạc còn có một người khác, âu phục giày da, khuôn mặt tuần dật, có vẻ rất nóng nảy chặn Thường Nhạc lại, còn dùng sức ôm lấy anh, lớn tiếng gọi cái gì.

Lỗ tai mèo của nó run lên.

Nó nghe thấy người kia đang gọi tên Thường Nhạc, cố gắng giữ anh lại nghe hắn nói.

Thường Nhạc lại tỏ ra thật sự không muốn, dùng sức đẩy đối phương ra, sau đó nhắc nhở hắn một câu, bước nhanh đi.

Hắn miêu mắt hứng nhớ kỹ tướng mạo nam nhân vừa mới đây đưa cùng Thường Nhạc.

Sau đó nó vẫy vẫy đuôi, đi về phòng của Thường Nhạc.

31. Chương 31

Lúc Thường Nhạc đối với học trưởng có chút tình cảm mơ hồ, anh đã ý thức được tính hướng của mình chắc là khác hẳn với người thường rồi.

Sau đó vì người nhà bảo bọc anh thật tốt, anh cũng không vì vấn đề tính hướng mà chịu quá nhiều thương tổn.

Anh đem ao ước cùng tình cảm với học trưởng chôn thật sâu trong lòng.

Không được như vậy với học trưởng, anh biết, cho nên anh ép buộc chính mình nhanh chóng quên đi, quên càng sớm càng ít đau lòng.

Thường Nhạc đã làm được.

Nhưng sự việc tiến triển lại ngoài dự đoán của mọi người. Gia thế của Thường Nhạc khiến thái độ của học trưởng đối với anh có biến hóa vi diệu, Thường Nhạc rất bén nhạy phát hiện. Bản năng của anh chống cự cảm giác đó, sau đó lại chủ động xa cách đối phương.

Vào lúc ấy bọn họ cũng không có quan hệ gì quá sâu đậm.

Anh đã cho là chuyện này cứ như vậy kết thúc, lại không nghĩ rằng đối phương qua nhiều năm như vậy còn có thể tìm đến chính mình, hơn nữa lại cứ muốn dính lấy anh. Hình tượng ôn văn nho nhã anh tuần của học trưởng năm đó trong lòng Thường Nhạc vỡ thành cặn bã.

Kỳ thực cũng không tức giận mấy... Chỉ là lòng có chút mất mát thôi.

32. Chương 32

Thường Nhạc trong lòng khó chịu, trên mặt cũng sẽ có điểm biểu hiện.

Anh rầu rĩ về nhà, phát hiện mèo mun không ở trong phòng khách nghênh tiếp anh. Càng thêm thất vọng.

Thường Nhạc chậm rãi bước về phòng.

Sau đó anh thấy được một cảnh tượng khiến anh kinh hoàng.

Có một nam nhân to cao mặc tây trang trắng thớm, hai chân bắt chéo ngồi dựa vào ghế máy tính của anh, một tay tùy ý chống cằm, khuôn mặt tuấn mỹ mà thâm tình, dùng một loại biểu tình làm người ta mê muội ngắm nhìn Thường Nhạc.

Trên đỉnh đầu nam nhân này còn có hai cái tai mèo, dưới chân ghế tựa có thể nhìn thấy một cái đuôi nhỏ đen tuyền quấy tới quấy lui.

Thường Nhạc nói thật có chút bối rối.

Hắc miêu ngồi trên ghế, nhếch miệng duỗi tay ngoắc, ra hiệu bảo anh lại gần nó. Thường Nhạc nhìn đến choáng váng, khổ sở rầu rĩ đi tới.

Đây thật sự mèo nhà anh?... Không phải là tổng tài mới chui từ ngôn tình văn ra chứ?

Thường Nhạc vừa qua đi, mèo mun đã lập tức nắm tay Thường Nhạc thuận thế đem người kéo xuống ngồi trên hai chân mình.

“Thích không?” Hắc miêu hỏi.

“Cậu học từ đâu được? Thành thật nói xem có lén chơi máy tính của tôi không?”

“Có.” Hắc miêu nhanh chóng đáp.

“...” Miêu tinh nhân nhanh như vậy liền nắm giữ khoa học kỹ thuật của Trái Đất, người địa cầu cảm thấy có nguy cơ sâu sắc.

Thường Nhạc mới vừa muốn đứng lên, lại bị hắc miêu kéo lại, tay của nam nhân ầm ập mạnh mẽ mà nắm chặt tay anh, làm cho anh cảm thấy tim đột nhiên đập nhanh.

Hắc miêu sờ sờ mặt của anh: “Hôn một cái sẽ có thưởng nha.”

Thường Nhạc nhú nhú mày, xoay người hôn một cái lên mặt của đối phương. Đối với một con mèo mà nói, hôn má và hôn môi không có gì khác nhau, kỳ thực đều là va vào mà thôi.

Hắc miêu liền trả cho Thường Nhạc một cái hôn ướm nhẹ lên mặt anh, sau đó, hai tai mèo trên đỉnh đầu nó đột nhiên không thấy, thay vào đó là hai cái lỗ tai của con người.

Thường Nhạc: “??”

Hắc miêu nắm lấy tay Thường Nhạc đưa lên đỉnh đầu nó sờ loạn, nói: “Mấy ngày nay phát hiện, khổng chế càng ngày càng ổn định. Sau đó có thể bảo trì như vậy trong một thời gian rất lâu.”

“Vậy đuôi cũng biến mất?”

“Đã biến mất.”

“Nhìn như vậy... Thật sự là người rồi.” Thường Nhạc thán phục, thể này mặc âu phục quá tuyệt vời.

“Bất quá, cậu có thể để tôi đứng lên không? Cậu gác chéo chân còn bắt tôi ngồi lên, mông đau lắm rồi đó.” Thường Nhạc bắt mẫn.

Hắc miêu lập tức lại vô tội nhìn anh, đồng thời buông lỏng tay thả Thường Nhạc đứng dậy, sau đó lập tức đưa tay sờ mông Thường Nhạc. Bóp bóp, lại xoa xoa.

“Chờ đã... cậu sờ loạn cái gì! Đây!”

Hắc miêu thành khẩn nói: “Sờ sờ liền hết đau.”

“... Không được, tôi nhất định phải giáo dục cậu một chút.”

33. Chương 33

Hắc miêu vừa là quốc vương đại nhân của Thường Nhạc, cũng là nhi tử bảo bối của anh.

Thường Nhạc nghĩ thầm, nếu ngày nào đó muốn có cơ hội tìm người yêu, nói không chừng anh đối với người yêu còn không tốt bằng đối với mèo. Vậy sao không sống hết đời với mèo đi nhỉ.

Về màn biểu diễn lúc này của học trưởng mà thoát nhìn có vẻ như Thường Nhạc cũng đã từng có chút tình cũ? Hừ hừ, hắc miêu nghĩ hẳn vĩnh viễn sẽ không có chút xíu phân lượng nào trong lòng Thường Nhạc cả.

34. Chương 34

Mèo mun dạo gần đây thích bánh quy ngọt.

Tuy rằng mới đầu nó chỉ dùng móng vuốt đùa bỡn hộp bánh quy, sau đó không cách nào mở được nên lại tức giận, biến thành hình người để cậu ra, mới bắt ngờ phát hiện bên trong cư nhiên có thức ăn.

Hộp bánh quy này, vốn là Thường Nhạc để ăn vặt khi xem phim buổi tối.

Lúc Thường Nhạc về đến nhà, nghênh đón anh là hộp bánh vụn vụn trống không cùng con mèo mun đang nằm dài ngáp ngáp.

“Người rất thích cái này sao?” Thường Nhạc đối với mèo mun nhà anh thật không có cách nào tức giận.

Hắc miêu dùng cái đuôi linh hoạt cuốn lấy cổ tay trái Thường Nhạc, chớp đuôi trên da anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ, dùng tiếng kêu mềm nhẹ hiếm thấy đáp lại Thường Nhạc.

Tay trái Thường Nhạc liền từ cái đuôi mềm mại sờ lên sống lưng hắc miêu, vuốt ve thân thể mềm mại của nó, tay phải mở mạng vào trang đặt hàng online, đặt thêm vài hộp bánh quy.

“Lần sau lúc muốn ăn phải gọi ta, không được bóp nát hộp nữa.” Anh nói.

35. Chương 35

Sáng sớm của Thường Nhạc, là buổi sáng quá khứ khi tỉnh lại chỉ có một mình, đến lúc mỗi ngày đều bị một cục bông đè lên ngực làm cho tỉnh, và dạo gần đây là tỉnh lại với một cái đầu tóc đen dày vùi trong lòng mình.

Thường Nhạc đã tự luyện thành một người không dễ kinh sợ nữa, sáng sớm tỉnh lại bất luận thấy mèo của mình làm gì đều sẽ không kinh ngạc cùng hoảng hốt.

Sau khi thân phận thật của mèo mun bị bại lộ, thỉnh thoảng nửa đêm sẽ thay đổi thành hình người, sau đó tay dài chân dài chụp tới, cuốn lấy Thường Nhạc đang ngủ quên trời quên đất lại ôm chặt, còn vừa ngửi hương vị riêng cùng tận hưởng thân nhiệt ấm áp của anh.

Buổi sáng đầu tiên Thường Nhạc tỉnh lại phát hiện mình bị người khác ôm còn bị dọa đến suýt chút nữa từ trên giường nhảy lên. Khi đó hắc miêu vẫn còn chưa chui vào chăn của anh.

Mãi đến tận nửa đêm một ngày nào đó.

Thường Nhạc đang ngủ lại cau mày, anh cảm thấy rất ngột, lại đặc biệt nóng. Vì vậy Thường Nhạc từ trong giấc ngủ sâu phải bừng tỉnh.

Anh lại cảm nhận được mình bị đôi tay ôm thật chặt, đồng thời có cái đầu dựa vào chính mình, thế nhưng còn hơn lúc trước nữa, hắc miêu cả người đều chui vào trong chăn, không chỉ cánh tay, hai chân cũng quấn lấy, bởi vì dạng tư thế chặt chẽ mà nóng bức này, Thường Nhạc cùng đối phương đều đổ không ít mồ hôi, nhớp nhúa dính dính.

Thường Nhạc cả người đều thanh tỉnh.

Anh cảm thấy mình không có lập tức phát ra tiếng kêu cứu đã là rất can đảm, tuy vẫn không nhin được nhúc nhích thân thể đã có chút tê dại.

Cảm thấy được người trong lồng ngực có động tĩnh, hắc miêu lập tức mở mắt ra, đôi con ngươi màu vàng óng kia ở trong bóng tối đặc biệt loá mắt.

Hai người nhìn nhau một lúc.

Thường Nhạc là một nhân loại tiết tháo, bắt đầu lúng túng xấu hổ. Anh tránh đi khỏi tầm mắt của hắc miêu.

Đợi một chút cho đại não hết vì thẹn thùng mà rối bời, Thường Nhạc đẩy mào mun một cái, ra hiệu cho nó thả anh ra, nỗ lực làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói với đối phương: "... Sửa Bò, nghe cho kỹ. Đối với con người mà nói, tùy tiện để thân trần ôm ấp người khác là không được, tùy tiện ôm người khác ngủ, lại càng không được!"

Hắc miêu cũng không buông anh ra, vẫn cố chấp lấy tay chân quần quít lấy Thường Nhạc, dù hai người đang ướt đầm mồ hôi nó cũng không ngại, còn chôn mặt vào bên cổ Thường Nhạc, nhẹ nhàng gặm cắn.

"Tôi không phải là loài người. Hơn nữa, " Nó đề lên Thường Nhạc, dùng lực mạnh mẽ trấn áp hành vi phản kháng của anh, "Tôi chỉ muốn đối với anh làm như thế."

Lời nói trầm nhẹ của mào mun bên tai làm cho mặt Thường Nhạc lập tức hồng lên, anh không có cách nào ngăn đầu óc của chính mình trở nên càng ngày càng hỗn loạn, cả người thật giống như bị thiêu cháy.

Thường Nhạc há há mồm, không nói nên lời.

Hắc miêu dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm láp hai má Thường Nhạc.

Hắc miêu bây giờ là hình người, bị người liếm cùng bị mào liếm cảm giác khác nhau một trời một vực, loại xấu hổ vi diệu này làm cho tim Thường Nhạc trật một nhịp mà bưng bưng đập.

Anh không phản kháng, thậm chí mơ hồ mong đợi hắc miêu sẽ làm gì đó với anh.

Thường Nhạc bị hắc miêu dùng sức ôm lấy, bàn tay nó dán vào tay anh, có thể cảm nhận được độ ẩm trong lòng bàn tay.

Cục cựa va chạm cùng với một người đầy nam tính, cho dù là nửa đêm mệt mỏi, cũng đủ để cho thân thể Thường Nhạc phản ứng nhẹ nhàng.

Hắc miêu liếm xong hai má Thường Nhạc, một lần nữa chôn mặt vào cổ anh.

"Được rồi, ngoan ngoãn hầu hạ tôi ngủ đi." Hắc miêu nói.

...

Thường Nhạc vô cùng vô cùng muốn dùng sức đẩy hắc miêu ra, đồng thời một cước đá nó xuống giường.

36. Chương 36

Vì để tránh tình huống kì dị ngày thứ hai Thường ca ca ngủ lại tỉnh dậy sẽ nhìn thấy một tên nam nhân xa lạ loã thể ôm chặt đệ đệ của mình, Thường Nhạc dọn gian phòng khách còn lại một chút, biến nó từ nhà kho trở lại nguyên bản phòng khách.

Sau đó Thường ca ca trở lại ngủ qua đêm, liền sẽ ở trong phòng khách này.

Rất khéo chính là, mới vừa dọn xong phòng khách, hôm sau Thường ca ca đã tới rồi.

"Tại sao đột nhiên lại dọn phòng khách riêng vậy?" Thường ca ca rất là nghi hoặc.

Thường Nhạc bị anh hỏi như vậy, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra phải trả lời làm sao, còn đang tự hỏi sẽ nói dối thế nào thì hắc miêu đã biến thành hình người, đột nhiên từ trong phòng đi ra, cắt ngang lời anh.

“Xin lỗi, là bởi vì gần đây tôi cùng Thường Nhạc ở cùng một chỗ.” Lại còn bắt ngờ rất lễ phép.

Thường Nhạc sợ hết hồn: “Cậu sao lại ra đây?” Sau đó nhanh chóng kiểm tra xem trên người hắc miêu có gì không ổn. Lỗ tai mèo cùng đuôi mèo đều đã được biến đi, áo sơ mi quần dài cũng mặc rất chỉnh tề, ngoại trừ màu mắt thì so nó với người chẳng có gì khác nhau cả.

Con người của nó vẫn có màu rất xinh đẹp... Thường Nhạc âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thường ca ca cũng có một chút kinh ngạc: “Nhạc Nhạc, đây là... Bạn trai em à?”

Thường Nhạc liếc nhìn hắc miêu đang nguy trang rất hoàn hảo, ấp úng mà đáp một tiếng ậm ừ, đi tới bên nó nắm lấy tay.

“Ca, đây là Sữ ...Bò à, Ngừu...ngừu...”

“Ngừu ngừu?” Được rồi, tên gia hỏa to đùng này, tên sao lại buồn cười như vậy chứ.

“... Ủ đúng, cậu ta gọi là Ngừu ngừu.”

Thường Nhạc nhin cười, bị mèo mun dựa vào tư thế ôm eo nhéo một cái.

37. Chương 37

Tuần lễ này vừa mới qua hai ngày, Thường Nhạc liền nhận được ba lần điện thoại của học trưởng.

Anh có chút phiền não.

Ngày hôm nay lúc Thường Nhạc tiếp điện thoại, Thường ca ca cũng ở đó. Vì vậy Thường Nhạc cúp điện thoại sau đó liền cùng ca ca tâm sự than thở, sau đó rốt cuộc không có bị học trưởng điện thoại quấy rầy nữa, cả người nhẹ nhõm.

38. Chương 38

Sau khi mèo mun mang hình người ra gặp Thường ca ca, chuyện “Thường Nhạc có bạn trai” nhanh chóng đến tai cha mẹ Thường Nhạc.

Thường Nhạc trong lòng âm thầm nghĩ, kỳ thực đây là chuyện chẳng đâu vào với đâu cả.

Cũng may cha mẹ anh không phải là dạng người ỷ có tiền rồi sẽ động một chút là đi tra xem thân thể người khác, mà nếu không tra được thân phận của mèo mun, Thường Nhạc chắc chắn chết không yên ổn.

Phu thê họ về nước liền tức tốc đến gặp bạn trai của con trai út một lần, sau đó cùng biểu thị thoả mãn, lại rất mau rời đi.

39. Chương 39

Thường Nhạc phát hiện mấy ngày gần đây hắc miêu có chút buồn bực.

Kỳ thực nó biểu hiện không quá rõ ràng, thế nhưng thời gian nó biến thành người hiển nhiên giảm bớt, lượng đồ ăn tựa hồ cũng ít một chút.

Vốn là Thường Nhạc cũng không để ý, nhưng anh vô tình phát hiện, mèo nhà anh thỉnh thoảng sẽ lặng lẽ dùng thân thể làm phiền y phục của anh hoặc là vỗ chần.

Điều này làm cho anh không thể không suy nghĩ.

Vậy mà nó nói nó có thể không chế thời kỳ động dục...

Thường Nhạc sờ sờ lông mềm của hắc miêu: “Mi gần đây làm sao vậy? Cảm giác rất kỳ quái a.”

Hắc miêu trầm thấp meo một tiếng, liếc nhìn Thường Nhạc một cái, sau đó lại nhắm mắt lại.

“Nói mau, đến cùng làm sao vậy?” Thường Nhạc hừ khê đẩy nó một cái.

Hắc miêu giật giật lỗ tai, ngẩng đầu lên nhìn Thường Nhạc một chút, sau đó đứng lên biến thành hình người. Dù sao trong lốt mèo nó cũng không có cách nào nói được.

Hắc miêu biến thành người liền cao hơn Thường Nhạc một khúc, nó đột nhiên tới gần, làm Thường Nhạc có chút không dễ chịu.

“Lòng hiếu kỳ của anh so với mèo còn nhiều hơn.” trong giọng nói của mèo mun biểu hiện ra một ít bất mãn, mà trên mặt nó lại hoàn toàn là bộ dáng bị lấy lòng, nó rất nhanh đè Thường Nhạc xuống, nắm chặt tay Thường Nhạc, lấy tay anh đặt xuống bộ vị kia của nó, “Anh muốn biết sự tình, vậy thì tự cảm nhận.”

Thường Nhạc như là bị nhiệt độ trong lòng bàn tay làm cho giật mình, trợn to hai mắt muốn thu tay về, lại bị bắt lại.

Thường Nhạc: “Cậu không phải đã nói là cậu có thể không chế...!”

“Không chế cũng có giới hạn.” Hắc miêu liếm liếm môi, nó đưa mắt nhìn Thường Nhạc, đồng thời rướn mặt lại gần, “Hiện tại, tôi đã đến giới hạn rồi.”

40. Chương 40

Thường Nhạc yên lặng lau rửa thứ ...ừm ... nhóp nhóp trên tay mình và trên cả người hắc miêu, sau đó ném cho nó một cái quần lót sạch, hai người lại lần nữa mặt đối mặt ngồi trong phòng.

“Sữa Bò, cái kia... Cậu muốn,... muốn phát tiết liền nói, liền nói với tôi, cho dù là miêu tinh nhân nữ, tôi cũng nhất định sẽ tìm tới cho cậu...” Thường Nhạc cân nhắc một chút, chậm rãi nói với mèo nhà anh.

Tuy rằng anh rất thích mèo của anh, nhưng anh nghĩ nó với anh chỉ có chút tình chủ tớ... Tên gia hỏa này bình thường “làm vậy” có lẽ hơi kì quái, mà nếu như là một con mèo “cọ” chủ nhân nũng nịu thì lại hoàn toàn không kỳ quái. Cũng không biết miêu tinh nhân có giải pháp khác không.

Vậy mà mèo nhà anh một chút cảm kích cũng không có, còn tức giận: “Tôi không muốn giao phối với mèo cái.”

“Ôi chao? Nhưng cậu bây giờ...” Thường Nhạc mặt mũi liếc nhìn hạ thân hắc miêu một chút, có chút đau đầu.

“Tôi không muốn cùng con mèo khác, hoặc là người khác làm chuyện đó.” Hắc miêu nhấn mạnh, ngữ khí vô cùng nghiêm túc, mà rất nhanh, nó lại liếm liếm môi, nhìn chằm chằm Thường Nhạc chậm rãi nói, “Nếu như có thể, tôi muốn cùng anh giao phối.”

Thường Nhạc: “...!!”

“Cái gì chứ, tôi còn muốn hỏi cậu một cái vấn đề.” Thường Nhạc nuốt nước miếng, có chút khản khản. Anh vẫn chưa có thể đương đầu với câu nói đó của hắc miêu, trước tiên nói chuyện khác quan trọng hơn.

Hắc miêu nhếch lên chân gác chân đầy sang chảnh, phát tay một cái: “Hỏi.”

“Cậu... Có thể sống bao lâu?”

Mọi người đều biết, tuổi thọ của mèo chỉ có mười mấy năm. Miêu tinh nhân, anh không biết, thế nhưng hắc miêu chỉ tốn một năm thời gian, liền trưởng thành thành dáng dấp con người hai mươi tuổi... Điều này làm cho Thường Nhạc có chút lo lắng.

Hắc miêu vung vung tay: “Anh yên tâm, lúc trước tôi chỉ phục dụng miêu tinh cầu thuốc, có thể khống chế cho thời gian trưởng thành của mình tăng ngang ngửa với mèo. Thực tế tuổi thọ so với nhân loại không kém là bao nhiêu.”

“Vậy thì tốt...” Thường Nhạc thở phào nhẹ nhõm, mà rất nhanh liền truy hỏi, “Nhưng mà, không có di chứng gì sao?”

“Hoàn toàn không có.” Hắc miêu trả lời rất nhanh, trái lại làm cho Thường Nhạc hơi nghi hoặc một chút, thế nhưng anh nhìn chăm chăm nó một lúc lâu, cũng không nhìn ra sơ hở gì.

“Anh vẫn chưa trả lời tôi câu hỏi trước.” Hắc miêu hai chân thon dài bắt chéo trên giường Thường Nhạc, nó cần nhẹ môi nhìn chăm chú Thường Nhạc, bộ dáng làm Thường Nhạc cảm thấy đối phương hình như đang mê hoặc chính mình, “Yêu không?”

Thường Nhạc trên mặt mơ hồ toả nhiệt, bị hình ảnh phiến tình trước mắt làm cho não bộ hồ đồ.

Đối với chuyện mèo mun có phải thường xuyên hoá người rồi lên lút truy cập weibo cùng QQ cho nên học được vài cái ngôn ngữ mạng của nhân loại, Thường Nhạc đã lười truy cứu.

Nam thần đại nhân tại trước mặt người, vừa dụ dỗ người, vừa hỏi người “Yêu không?”.

Tình huống như thế, kia tất nhiên chỉ có một chữ có thể trả lời.

“... Yêu.”

41. Chương 41

Một người một mèo từ đây chìm trong cuộc sống hạnh phúc hài hòa, vui sướng vô cùng.

Chuyện đáng lẽ đến đây là kết thúc.

Được rồi, đùa thôi, kỳ thực còn một chút nữa.

Nếu chính thức xác lập quan hệ, hai người hằng ngày cũng càng thêm thân mật, kỳ thực cùng với bình thường cũng không mấy khác nhau, mà Thường Nhạc cũng không còn luôn đẩy đầu mèo mun ra, đại đa số thời điểm đều hội đồng mặt đáp lại nó, sau đó liền không thể kháng cự làm một loại vận động nào đó.

Một thời gian sau, Thường Nhạc mới moi được từ hắc miêu ra một chút tin tức. Nguyên lai thuốc của miêu tinh nhân cũng không phải hoàn toàn không có di chứng, cái di chứng này chính là người dùng chỉ có thể động tình với người hẳn cảm thấy cực kỳ yêu thương, ... Kỳ thực cũng là một loại di chứng tốt ha?

Khi hiểu ra công thức “Chịch chịch chịch = yêu” như vậy, Thường Nhạc mỗi lần đối mặt với bộ vị kia của mèo mun, ngoại trừ ngượng ngùng càng lúc càng tăng, lại có một loại cảm giác thỏa mãn vì được yêu thương nữa.

Tuy rằng hắc miêu chưa bao giờ sẽ nói thẳng ra “tôi yêu anh”, đều là miệng lưỡi trơn tru khiến người khác không nắm được chân ý của nó, nhưng biểu hiện thành thực của thân thể nó cũng đủ để bộc lộ hết nội tâm rồi.

42. Chương 42

Thường Nhạc ban đầu gặp mèo nhà anh, cũng không phải thông qua cách thông thường, ví dụ như mua lại nó, hoặc là được bạn tặng cho chẳng hạn.

Thường Nhạc nhặt được nó ở ven đường.

Ngày đó còn có mưa nhỏ nhỏ. Trên đường rất ít người đi.

Thường Nhạc che dù, cổ đeo máy chụp hình đi ra ngắm phong cảnh, vừa tự hỏi trong nhà có phải là còn cần một ít thanh âm đáng yêu hay không, anh liền ngoài ý muốn nghe được âm thanh anh mong muốn.

Lỗ tai của anh bén nhạy nghe được tiếng mèo con kêu khóc trong mưa, sau đó Thường Nhạc theo âm thanh tìm đến mèo mun nhà anh.

Một cục bông màu đen nhỏ nhỏ, bị mưa xối ướt nhẹp, bắn thử mà núp ở góc tường, tiếng kêu khe khẽ, thoạt nhìn yếu đuối đáng thương.

Thường Nhạc nói không ra lời, sau đó giống như là bản năng dẫn đường, anh đem con mèo nhỏ bộ dáng đáng thương đó về nhà, dốc lòng chăm sóc, thương yêu nó, dung túng nó.

Thường Nhạc sau khi nhặt mèo, mới từ một người qua đường, chính thức biến thành thành viên hội yêu mèo.

Còn về phần mèo mun vì sao càng lớn, tính tình càng quái lạ, hoàn toàn không còn thấy bóng dáng bé mèo con khả ái đáng thương nữa, ngoại trừ do bản tính của nó ra, đại khái cũng có nguyên nhân do thói quen của Thường Nhạc luôn cưng chiều nó nữa.

43. Chương 43

Mèo với người, đại khái là suy nghĩ không giống nhau.

Thường Nhạc luôn cảm thấy là anh rất nhân nhượng dung túng Sữa Bò, nhưng trong suy nghĩ của Sữa Bò, được dung túng cùng sống ái hân là Thường Nhạc, vì anh chính là tiểu người hầu của riêng nó.

Hắc miêu hạ mình nằm lăn ra đất dùng móng vuốt đen tuyền của nó an ủi tiểu người hầu, để cho Thường Nhạc xoa xoa lưng cùng bụng của nó. Cũng bởi vì Thường Nhạc yêu thích, cho nên nó càng muốn ở lâu trong hình người hơn, mặc vào quần áo trần ngực cảm giác trói buộc, đương nhiên, ánh mắt đầy vui mừng của Thường Nhạc cũng làm cho nó cảm thấy vô cùng được lợi.

Bất quá sau đó, hắc miêu lại dùng hình dạng con người mưu cầu càng nhiều phúc lợi cho chính nó nữa, nó bảo trì hình người thật lâu vì mục đích gì, cũng không muốn cho người khác biết.

44. Chương 44

Thường Nhạc gần đây thời gian chơi game ít dần, cơ bản luôn ở trạng thái A. (Away from desk: chỉ để account onl, không có người điều khiển)

Mọi người không ai biết nguyên nhân.

Mãi đến có một ngày, lúc đi phụ bản, nhóm đồng đội nhỏ tuổi của Thường Nhạc tựa hồ nghe thấy bên nick Thường Nhạc truyền ra tiếng gì đó, sau đó âm thanh Thường Nhạc vang lên, giọng rất bé, như là đang đổ dành đối phương.

Sau đó Thường Nhạc tắt tiếng, nhân vật đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

“Cậu nói xem anh ấy đang làm gì đó?”

“Không nghe ra, thanh âm mới rồi là chuyện gì nhỉ, rõ ràng là giọng của anh ta.”

“Thân thích sao? Tôi nhớ hình như anh ta nói có anh trai.”

“Không hiểu rồi, chắc là anh ấy off rồi, còn đợi không?”

Cuối cùng bọn họ chỉ chờ một lúc, nhân vật của Thường Nhạc trong màn hình game, trên đỉnh đầu nhô ra một dòng “Xin lỗi”, sau đó dưới góc trái khung tán gẫu có một hàng chữ:

Hảo hữu [XXX] đã logout.

“Thật muốn biết bên kia đến cùng xảy ra chuyện gì...”

“Tôi cũng muốn biết.”

45. Chương 45: Phiên Ngoại 1

Sữa Bò ở trong dạng người sẽ tên là tiểu Ngưu, đây vốn dĩ là hiểu lầm của Thường ca ca, sau đó cả nhà Thường Nhạc cùng gọi, cuối cùng mèo mun thật sự bị ức hiếp.

Bình thường con mèo này tương đối dịu ngoan, nó theo mấy tập phim đen Thường Nhạc hay xem rồi bắt chước. Miêu tinh nhân vốn dĩ thông minh không khác nhân loại, tư duy lại theo logic cứng nhắc hơn, cuối cùng luyện thành Sữa Bò quái đản trong mắt tiểu người hầu.

Lúc trước Sữa Bò nhìn Thường Nhạc tự xử vài lần, anh đều xem loại phim hai nhân vật làm quen, rồi âu yếm, thật sự rất dịu dàng. Mèo mun liền nghĩ hử là anh thích loại tư thế đó, sau này cứ thế ôm ấp liếm láp, là loại chuyện nhỏ với loài mèo.

Sau ngày từ nhà Thường Nhạc dùng cơm tất niên trở về, hắc miêu mang vẻ mặt không vui. Thường Nhạc có đi theo hỏi, nó đều nhảy phóc lên chỗ cao hơn, hoàn toàn bỏ mặc anh.

Thường Nhạc không hay ra ngoài, bị mèo nhà mình ghẻ lạnh, lúc đầu anh ngơ ngác đi theo đồ đạc, càng đồ càng hỏng chuyện, anh cũng bực tức với lấy áo khoác bỏ đi.

Lần này Thường Nhạc đi rất lâu, mèo mun ra ngoài ban công chờ, đến tối anh vẫn chưa về. Nó không có chìa khoá, đành biến thành mèo trèo ra khỏi ban công. Nó đã quen được Thường Nhạc cưng chiều, không quen đường phố, rong ruổi một lúc lại phải vòng về. Lúc này gió lùa đóng cả cửa sổ, Sữa Bò quay về không được, bèn co ro trên mái hiên.

Con mèo mun đen mượt, lãnh diễm lại lặng lẽ ngồi một chỗ ai cũng có thể thấy, có người còn mang cả thức ăn ra dụ dỗ, mèo mun dứt khoát quay đi không nhìn.

Thường Nhạc đi hết một ngày, là quay về nhà dò hỏi Thường ca ca vì sao mèo nhà anh tức giận, anh trai lại nhắc đến việc thiên mèo hay sao?

Lúc này Thường ca ca vừa kết hôn, cư xử nghiêm trang hơn một chút, cũng không nhận có trêu ghẹo Sữa Bò. Thường Nhạc hết cách, đành ngủ lại với cha mẹ một đêm.

Lúc Thường Nhạc quay về, đã thấy người ta chỉ trỏ con mèo bên mái hiên. Nó im lặng nhìn xuống đám đông, cao ngạo ngoắc ngoắc đuôi, thấy Thường Nhạc quay về liền quay ngoắt đi, dứt khoát không nhìn anh.

Sữa Bò bình thường vô cùng lười biếng, sẽ không ra ngoài, Thường Nhạc mau chóng vào nhà mở cửa, ngoài người khỏi ban công bế nó vào. Tiết trời xuân hay có mưa phùn, đại khái bộ lông óng mượt của nó đã sưng nước.

Thường Nhạc mang Sữa Bò đi sấy khô, bọc vào chăn ấm, cứ thế ôm lên ổ chăn, lâu lâu lại sờ đầu. Mèo mun trong tay anh lúc này lại nhu thuận như cục lông hôm anh mang về, không khóc nháo, một lúc lâu sau từ từ biến thành người.

“Xin lỗi.” anh nói với nó, dùng tay ghé cái mũi thẳng trên khuôn mặt tuần mỹ.

Sữa Bò vòng tay ôm chặt lấy anh, bộ dáng giống như lúc là mèo, đầu còn dụi vào lòng anh “Đừng bỏ rơi tôi ... Đừng ...”

“Ừ” Thường Nhạc mỉm cười, ôm nó ngủ ngon.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 2

Sữa Bò giống như đã từng bị bỏ rơi, Thường Nhạc nhìn cái đầu con người của nó dụi vào cổ anh thì thầm vài từ trong mơ, nghĩ nghĩ rồi bất giác hôn nhẹ lên mái tóc của mèo mun.

Mèo nhạy cảm, Sữa Bò ngay lập tức tỉnh dậy.

Nó lập tức đè sấp anh xuống, gặm gặm cắn cắn.

Hắc miêu là một con mèo đực khoẻ mạnh, điểm này Thường Nhạc đã rõ, chuyện kia nó vẫn thường nhẹ nhàng, còn lúc này... là đang động dục theo kiểu mèo sao?

Răng của Sữa Bò giống như răng nanh, vừa nhọn vừa nhỏ, nó chỉ găm găm, Thường Nhạc đã run rẩy toàn thân, vừa đau vừa ngứa. Tay anh bị mèo nhà anh tóm chặt phía sau, chân bị chặn lại, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Khí tức cùng sự mãnh liệt của hắc miêu làm Thường Nhạc dần có phản ứng, tư thế cưỡng ép không quen thuộc khiến anh có cảm giác áp bức, vùng vẫy muốn thoát ra.

Mèo nhà anh lúc này đây thật sự là nam thần, chẳng những không buông tha mà còn trêu chọc anh dữ dội hơn. Cái đuôi mèo lúc này phát huy tác dụng, hết trêu chọc đóa hoa sẽ lướt lên vùng xương cụt, lông mềm mềm thật sự nguy hiểm.

Càng lúc, Thường Nhạc càng có cảm giác bị ép thân trên sát xuống ổ chăn, thân dưới lại nhích lên theo sự điều khiển của Sữa Bò, cả người làm thành vòng cung cực kì khó khăn.

“Thả ... ừm... thả ra...” Thường Nhạc thật sự phải dạy bảo con mèo này.

“Nếu anh muốn tôi dừng lại, tôi sẽ đi ngay lập tức.” Sữa Bò vẫn có thể trở về miêu tinh.

“Không...” Cổ tình biến trở lại dạng móng vuốt mèo, bàn tay của Sữa Bò hung ác khuấy động thật sâu bên trong Thường Nhạc, ép chặt điểm nhạy cảm của anh, buộc anh giải phóng hết thủy những khoái cảm.

Sau đó, mới thật sự là ác mộng.

Miêu tinh nhân vẫn có điểm khác với mèo địa cầu, ví dụ như thời gian, hay là số lần làm việc.

Sữa Bò ra vào bất tận trong cơ thể Thường Nhạc, cảm nhận từng cơn run rẩy của anh.

Đến cuối cùng, hạ thân nó biến lớn, chất lỏng bắt đầu tuôn ra, lấp đầy cơ thể của Thường Nhạc.

Đến khi bụng dưới của anh dần phình ra vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, Thường Nhạc phần uất nhúc nhích cơ thể định bỏ đi. Nhưng hạ thân con mèo kia như một cái móc gắn chặt vào trong anh, càng nhúc nhích càng trưởng to, báo hại Thường Nhạc đau đến bật khóc.

Lúc này mèo mun mới thương xót, dùng tay nâng bờ ngực đã cọ sát với ổ chăn đến đỏ tấy của anh lên, dịu dàng hôn môi: “Ngoan ngoan, một chút nữa anh có thể mang thai con của tôi rồi.”

Chỉ một câu nói, thành công làm Thường Nhạc kinh hãi đến mức ngất đi.

“Không được gọi tôi là tiểu Ngưu.” Mèo mun vẫn chưa biến lại thành mèo, còn đang dùng tay xoắn lấy tóc của Thường Nhạc.

Lúc này anh mới từ trạng thái ngất xỉu thanh tỉnh lại, cơ thể hăng còn rất mỗi mết.

“Chỉ là tên gọi thôi mà...” mèo mun hơi găm gừ làm Thường Nhạc phải thay đổi câu nói “Vậy cho tôi biết tên cậu, sẽ gọi tên đó.”

“@#\$(^!#9...” Sữa Bò bắt đầu niệm thứ tiếng cực kì khó hiểu.

“Sữa Bò... Không được, thứ tiếng đó tôi không gọi được” Thường Nhạc cười với nó, vươn tay định nghịch đuôi mèo vẫn còn quấy quấy, lại phát hiện ra bụng mình trưởng đau.

Như hiểu Thường Nhạc định hỏi gì, mèo mun liếc nhìn anh “Để ở trong đó. Thứ đó tốt cho nhân loại.”

“Khó chịu.” anh cau mày.

“Để mang thai.” Mèo mun liếm mép, định cúi xuống găm cầm anh.

“Không” Thường Nhạc đẩy nó ra, vùng dậy định đi vào phòng tắm xử lý.

Vừa bước xuống giường anh đã té lăn ra, chân yếu, hông đau, bụng nam nhân lại nhô to tròn tròn.

Con mèo xấu xa kia lại cười, bé anh trở về ổ chăn “Không có thai.” Không nên dọa tiểu người hầu của nó quá độ, nhìn những vết cắn găm xanh tím trên người anh, nó có chút đau lòng.

“Không được bỏ tôi lại. Không được bỏ đi.” Ánh mắt vàng óng mỹ lệ nhìn chăm chú vào anh.

Lúc này, Thường Nhạc đã hiểu mèo nhà anh sinh khí chuyện gì. Được rồi, lần này cứ là để đền bù cho nó vậy.

47. Chương 47: Phiên Ngoại 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quá dung túng cho mèo nhà làm loạn là điểm yếu của Thường Nhạc, cũng là thứ làm khổ anh.

Sau khi mèo nhà anh động dục tùy tiện như vậy mà không bị la rầy, càng lúc nó càng quá quắt hơn.

Tỷ như hôm nay.

Sữa Bò vận quần trang mà anh ưa thích, lại cũng bắt anh mặc Hán phục bạch sắc rườm rà.

Do tất cả quần áo là mua theo size của Sữa Bò, vốn dĩ cao lớn hơn Thường Nhạc, nên mặc vào người anh có cảm giác trễ nải, lại mềm yếu gợi tình.

Cái con mèo này, đến giờ vẫn chưa tự đi xa được, nhưng học hư lại rất nhanh.

Thường Nhạc bối rối nhìn Sữa Bò nhà mình cầm roi da, vụt mạnh xuống đất bắt anh phải quỳ. Thật ra, mèo đại vương à, trong nhà này thật sự nó là chủ nhân sao?

Tuy vậy, dưới bá khí của hắc miêu, Thường Nhạc vẫn là ngoan ngoãn quỳ xuống, xống áo lê thê trên mặt đất như xiêm y, Bò Sữa cảm thấy nó luôn cho rằng anh đẹp hơn miêu tinh nữ nhân rất là đúng đắn.

Sữa Bò lại tiếp tục quá trình cũ, trước găm cắn, sau sờ mó rồi lại hôn.

Lần này Thường Nhạc nhẫn không nổi, có ý chống cự rõ ràng, phục trang vô tình rách một bên thoát nhìn thật sự vô lực.

“Tại sao?” Sữa Bò không nỡ đánh tiểu người hầu bằng roi, cứ thế vút roi đi ôm mặt anh lại gần trầm giọng hỏi.

“Không thích... Từ phía sau...” Thường Nhạc uỷ khuất đến mức nở, mèo nhà anh thật sự ăn hiếp anh sao.

“Từ phía trước không được.” Sữa Bò liếm dọc theo sườn mặt nhu thuận của anh.

“Tại sao?”

“Mèo cái động tình sẽ cắn.” nghe ra tiếng cười thầm. “Hôm nay ngoan ngoãn sinh mèo con...” Sữa Bò được nước lẩn tới.

Thường Nhạc vừa nghĩ đến cảnh mang bụng to hôm trước, lẫn lộn đến nửa đêm mới chịu xệp một nửa. Đi từng bước sẽ lại nhều nhão ra sàn nhà. Còn có... còn có cửa huyết không thể khép lại ngay, đằng sau vừa trống trải, mặc quần lại có cảm giác kì dị. Anh không muốn nữa đâu, cái con mèo chết tiệt này!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giam-tho-qua-meo-cua-ta-bien-thanh-nguoi-roi>